لیلیٰ مجنون

نثـري ټـولګه

عبدالقدیرنادانؔ

بسم الله الرحمن الرحیم

ټول حقوق د مصنف په نوم خوندي دي

د کتاب نوم	....	**لیلیٰ مجنون**
لیکوال	....	عبدالقدیر نادانؔ 03154263006
اشاعت	....	جون 2020 م
کمپوزر	....	نادان خټکؔ
پروف ریډنګ	....	فضل الرحمٰن فطرتؔ
شمېر	....	پنځۀ سوه 500
بیعه	....	یو سل پنځوس روپۍ 150
خپرونکي	....	مرکزي اجمل خټک ادبي او ثقافتي جرګه خېراباد نوښار خوږه پُښتو ادبي ټولنه نظام پور نوښار

د موندلو درکونه !

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبر بازار پېښور ښار
- خوشحال خټک لایبریري اکوړه خټک نوښار
- شاداب بک ایجنسي کیولري روډ نوښار کینټ
- اجمل خټک ادبي ثقافتي جرګه خېر اباد نوښار
- خوږه پښتو ادبي ټولنه نظام پور
- دریاب نېټ او د وټس ګروپونه

خپرَوونکي

مرکزي اجمل خټک ادبي او ثقافتي جرګه خیراباد نوښار
او
خوړه پښتو ادبي ټولنه نظامپور نوښار

ترون

د خپل خدائے بخښلي پلار محترم او د خپلې خوږې مور بي بي په نوم چې د چا په دعا ګانو زهٔ رنګ یم۔

د ژوند په هر ګام کښې اسانیانې او خوشحالیانې را محسوسیږي۔

الله بادشاه دې د دغه سیورے زما په سر تر ډیره وخت اولري۔

امین

ډالۍ

د خپلو ګرانو استاذانو په نوم چې زما فکر یې د حق لورې ته ګرځولے او د باطل خلاف یې جوړ کړے دے.

د خپلو ګرانو ملګریو په نوم چې د ژوند په هر تیندک کښې راسره جوړې جوړې ګرځي په ما یې یواځېوالے پېرزو نۀ شي زما احساس یې خوندور کړے.

هرې هغه تېپې په نوم چې زمونږ د پښتنې خاورې سره اړۀ لري هغه کۀ یو شاعر، سندرغاړے، خبر رسان، غرض څوک هم دے چې د خپلې خاورې سره مینه لري.

لنډه دا چې د پښتون قوم د باتورې او د ننګ نه ډکو د تاریخ پاڼو په نوم ویاړم چې پښتون یم ټولو پښتنو ورونو خویاندو.

زېرے

زۀ خپــل خــوږ ورارۀ عبــدالخالق او خپــل خــوږ خوريــۀ عبدالغفار تـه د دې خبرې زېـرے ورکـوم چې هغـوئ بـۀ ماتـه اکثر ويل چې کاکا جي يا ماما جي تاسو کتاب ولې نۀ ثاپ کوئ ؟ کۀ تاسو چرته کتاب ثاپ کړو نو مينوال بۀ مو د نړۍ پۀ ګوټ ګوټ کښې زيات شي هر سړے بـۀ ستاسـو د نـوم او ادبي خدماتو خَخه اشنا شي!

ما بۀ ورته زر لنډه کړه چې يـۀ بچيـو ستاسـو دا ارمـان بـۀ هم پوره شي د خېره سره کۀ ژوند وفا اوکړه زۀ پۀ خپله هم دغه ارمان لرم نو مسکي غوندې بۀ شول.

نـن وربانـدې د مينــې او خلـوص نـه ډک د لېلـیٰ مجنـون قيصه کتاب زېرے کوم.

عبدالقدير نادانؔ

لېلیٰ او مجنون یو تاثر

رومانی قیصې د مشرقي ادب یو مضبوط روایت دے ادب کښې یې یوه لویه برخه ده او بیا پهٔ تېره تېره پهٔ پښتون وطن کښې د خپلې خاورې د رومانی قیصو لکه یوسف خان شېربانو، ادم خان درخانۍ، مومن خان شیرینۍ، شېرعالم مېمونۍ، فتح خان رابعه ګله او داسې نورې او ورسره ورسره د نورو وطنونو ځنې قیصې ډېرې مشهورې دي چې پهٔ هغې کښې فرهاد شیرینۍ، هیر رانجا، سسي پنو، سوني ماهیوال او لېلیٰ مجنون د ذکر وړ دي.

ښاغلي نادان خټک هم د دغه لړۍ نه یوه کړۍ راجدا کړې ده د لېلیٰ مجنون قیصه کومه چې د ډېر پخوا نه پهٔ ډېرو ژبو کښې منظومه ده خو زما پهٔ لاس چې کوم معلومات راغلي یا لګېدلي هغه تاسو سره شریکوم ښاغلي دغه قیصه پهٔ خپل لیک د نظم نه راوچته کړې او د نثر برخه یې ګرځولې ده، لېلیٰ مجنون دواړه د عربو اوسېدونکي وو لېلیٰ د نجد ښار او مجنون د بنو عامر ښار اوسېدونکے ؤ د لېلیٰ او مجنون قیصه چې څنګه د ډېرو ژبو د ادب د نظم برخه ده هم دغه رنګ وخت پهٔ وخت د نړۍ بېلا بېلو هېوادونو د لېلیٰ او مجنون قیصه پهٔ فلم کښې هم عکس بند کړې ده کومه

چې د نړۍ لوئ هېواد هندوستان چې د بولي ووډ پۀ نوم لويه فلم انډسټري لري پۀ ملايالم (Malayalam) ژبه کښې پۀ کال نولس سوه دوه شپېتۀ کښې شايع کړے وۀ د هغې نه پس پاکستان فلم انډسټري چې د لولي ووډ پۀ نوم پېژندلے شي پۀ سندهۍ ژبه کښې پۀ کال نولس سوه يو اوويا کښې شايع کړي او پۀ اردو ژبه کښې يې پۀ کال نولس سوه څلور اوويا کښې شايع کړي چې ليکوال يې سېف الدين سېف ؤ هند ورباندې پۀ هندۍ ژبه کښې پۀ کال نولس سوه شپږ اوويا کښې فلم جوړ کړے او شايع کړے دے د دغه فلم ليکوالان دا درې ښاغلي ابرار علوي، انجانه روېل او هرنام سنګهـ روېل دي ـ دغه رنګ پښتو ژبه کښې ورباندې هم فلم جوړ شوے او شايع شوے دے۔

ښاغلي نادان خټک د مجنون د مينې د لېونتوب حال د هغۀ د غرونو راغونو سره مل شوے ژوند د هغۀ د چاک چاک ګرېوان خورې ورې تنۍ د ماشومانو پۀ لاسو د هغۀ پۀ امروزه سنګسارېدل يواځې نۀ دي بيان کړي بلکې د هغۀ ژوند او د هغۀ سره تړلے چاپېرچل چې پۀ ځان کښې يوه معمه وه پۀ هنري انداز بيان کړے دے پۀ تېره تېره د مجنون پلار که څۀ هم د خپل وخت باچا ؤ ولې د لیلیٰ پلار چې د يوې قبيلې سردار ؤ د وخت باچا ورته بې وسه ؤ د مجنون د پاره د رشتې نۀ کېدلو بې وسي بل خوا د لیلیٰ د لورې چې کومه وفا وشوه

د هغې مثال هم ناممکنه ده که د ګړدې نړۍ په تاریخ کښې چرته وموندلے شي چې د باچا د ځوي سره يې وادۀ اوشي خو ولې لېلیٰ خو د مجنون په مينه کښې دومره وړاندې تلې وه چې يو مجنون ورته ښکارېدۀ د نورې نړۍ د شتون تصور د هغې په ذهن او زړۀ کښې نۀ وو او په دغه اساس يې خپل خاوند ځان ته نيزدې هم پرې نۀ ښو ښېلا زندګي يې خوښه کړه د خاوند نه يې طلاق واخستو او دا عهد خو هغې ډېر پخوا کړے ؤ چې که ژوند د مجنون تر څنګ وي نو ډېره ښه ده که نۀ وي بيا دې هېڅ هم نۀ وي خو ولې د چاپېرچل ظلم او بربريت کله دا غواړي چې دوه مئين سره يو ځائے شي او هم دغه د يو ځائے کېدو ارمان دواړو په زړۀ يوړو او د فاني نړۍ نه دواړو په يوه ورځ مخه ښه وکړه

دا د نادان ختک په زړۀ پورې هڅه ده بايد د ليکوال دې هڅې ته په درنه سترګه اوګورو خصوصاً دا زيار او کاوش يې د ستاينې وړ دے ډېر داد ورته وايم خپلې خبرې راغونډول غواړم په دې هيله چې نادان ختک په راتلونکي کښې پښتو ادب ته داسې نورې ډېرې په زړۀ پورې ملغرې ډالۍ کړي

په پښتنه او کليواله مينه

فضل الرحمن فطرت

نېټه :۰۸ اپرېل ۲۰۲۰

لیلیٰ او مجنون

مونږ ته د ماشومتوب وختونه ياد دي چې نيا نيکونو به اکثر خپلو ماشومانو ته پخوانۍ مشهورې واقعې اورولې او مونږ ټول ماشومان بۀ ورته ډېر پۀ غور و فکر سره ناست وو دغه قيصې به دومره خوندورې وې چې پۀ اورېدو به يې د تنګېدو سوال نۀ پېدا کېدو ورسره ورسره به ماشومان مستفيد کېدل هم او بهر فضول ګرځېدو نه بۀ هم بچ وو مطلب دا لړۍ د شروع نه زمونږ پۀ چاپېرچل کښې را روانه ده اوس هم چې کله کله د چا نه پخوانۍ واقعې اورو نو د ځان سره مو د ماشوموالي ژوند ته بېر ته بيايي

محترم نادان خټک صيب د لېلیٰ او مجنون قيصه د نظم نه نثر ته په خپل هنر او د بلها مطالعې نه پس راواړوله کۀ نظم هر څومره زمونږ د ادب يوه زړۀ راښکونکې لاره ده خو نثر هم د نظم نه کم نۀ دے خو په شرط د دې چې انصاف ورسره اوشي

نادان خټک صیب زما تر پامه پوره پوره انصاف کړے دے او دا قیصه یې په داسې ډول نثر ته سپارلې ده چې لوستونکے او اورېدونکے یقیناً د تېر شوي وخت سره اشنا کوي او هغه تېر وختونه ورته لکه د ائېنې مخ ته اودروي دا قیصه کۀ یو طرف ته یو روماني رنګ لري خو بل طرف د بلها معاشرتي خبرو نه مونږ خبروي

زۀ مطمئن یم چې لوستونکي بۀ ترې بلها خوندونه هم واخلي او ورسره ورسره بۀ ترې مستفید هم شي د نادان خټک صیب د دغې هڅې بلها ستاینه کوم او ترې امید ساتم چې خپل قدم به هم دغسې برقرار ساتي

مینه او درنښت
بلال فدا سرحدي
زیارت کاکاصیب نوښار
نېټه :۱۵ اپریل ۲۰۲۰

لیلیٰ مجنون او د ښاغلي نادان صېب زیار

د ښاغلي عبدالقدیر نادان صېب په دې لیکلي شوي نثري قیصه یا داستان "لېلیٰ مجنون "باندې د څۀ تبصرې لیکلو اګاهو په قیصه یا داستان لړه تبصره لیکل ضروري ګڼم۔

د قیصې اهمیت و افادیت

ماته یاد شي چې پخوا بۀ خلقو د ریډیو خپرونې ډېرې اوریدلې ځکه چې ټیلیویژن خو وروستو راغلے او بیا دغه میډیم ته رسایي هم لږه ګرانه وه

د ریډیو نه بۀ په پښتو ژبه کښې خلقو بدلې او داستانونه پۀ ډېره مینه اوریدل

دا بدلې او داستان بۀ کله کله پۀ اوچت سرونو کښې او د خوند د پاره بۀ ورسره د ټپو لنډو اضافي اهنګ هم ډېره مزه کوله

پۀ دغه داستانونو کښې د دوست د خدائے، لیلیٰ مجنون، شیرین فرهاد، ادم خان درخانۍ، یوسف خان

شیربانو، رامداد خان، مومن خان شیرینې ، شیر عالم مېمونې پۀ منظوم شکل کښې اورولے شولې

د دې داستانونو اهمیت پۀ دې هم ؤ او شته چې هغه بې (سیواده) خلق چا چې دا قیصې یا داستانونه پۀ کتابونو کښې نۀ شو لوستلے هغوئ بۀ پۀ ریډیو اوریدلې او دغه شان پۀ قیصه کښې بۀ ورته د تاریخي واقعاتو یا شخصیاتو پۀ حواله معلومات ترلاسه کېدل

د دې پرته خلقو بۀ د اساطیرو نه ماخذ شوي د دېوانو، پیریانو، ښاپېرو، او اژدهاګانو قیصې هم اوریدلې ماشومانو بۀ دا قیصې د خپلو نیاګانو میاندو تروریانو خویاندو نه اوریدې

د ریډیو نه هم اګاهو چې خلق بۀ پۀ سفر چرته بلې ښاریې ته لاړل پۀ لویو ښاریو کښې بۀ د قیصو ویونکي خپل قیصه ګو وګړي وو چې پۀ لږ ډېر اجرت بۀ یې خلقو ته قیصې کولې

دا قیصې بۀ دومره ځلې پۀ تکرار سره وئیلې شوې چې خلقو بۀ پکښې د خوند رنګ زیاتولو د پاره خپلې ټوټکې هم ور اچولې

دا قیصې نن هم مونږ پۀ مختلفو طریقو پۀ لړ بدل او مترقي شکل کښې وینو او لولو او پۀ رسنئ وینو
د کله نه چې انسان پیدا دے دا قیصه ورسره تړلې را روانه ده
قیصه اصل کښې د ماضي یوه ائینه ده چې هر وګړي ته پکښې د تیرې زمانې شبیهات او تصوراتي مخلوقات لیدل کیږي

د قیصې اهمیت او ارزښت پۀ خپل ځائے ډیر مستحکم دے او دا یو قسم د یوې خبرې پۀ ذهن کښې د کښېنولو بهترینه او اسانه فارموله ده
ځینې استاذان شاګردانو ته د سبق د زده کولو د پاره اول شروع یا ابتدا د قیصې نه کوي

دغه شان ځینې د ټیلیویژن نطاقان او د اخبار کالم نویسان هم د قیصې نه ابتدا کوي او بیا پکښې خپله د مطلب خبره پۀ هنر داخله کړي لکه سنګه چې ما مخکښې لیکلي چې قیصه د انسان د ژوند سره تړلې ریښه ده

د قیصې ویونکي مهارت او هنر د خلقو توجۀ او پام لرنه پۀ ډیره اسانه او موثره طریقه د ځان طرف ته راګرځوي

د پوهنتون یوه استاذه ډاکټر میکسین التمیریو، چې د ښوونځي ستره تجربه کاره لیکچرره ده وایي چې د علم انتقال په اسانه طریقه د قیصې په وسیله زده کوونکیو ته ورکولے کیږي

هغه وایي چې د مختلفو قومونو او خلقو تر مینځه د رابطې جوړولو مضبوطه ذریعه قیصه ګویي ده
هغه دا هم وایي چې قیصه ګویي هغه وخت وجود لرلو چې لا مونږ د علم خیالاتو او محسوساتو لیکل پئیل کړي نه وو

موصوفه وایي چې د قیصو په ذریعه مونږ د خلقو هغه تنده په اسانه ماتولے شو کومه چې قدرت په انساني مزاج کښې اچولې ده

بروس کارموډي، چې په کینیډا کښې یو ریټائرډ ماهر تعلیم دے او اوس یو پروفېشنل قیصه ګو دے وایي چې د قیصې نورو فایدو سره دا فایده هم ډېره ده چې د ماشومانو په ذهن کښې تنقیدي سوچ پیدا کوي او د یو شي په حقله د مضبوط تصور بنیاد جوړوي او د هغوئ د زد کړې، قابلیت او پوهه سیوا کیږي تجسس بې را بیداروي

دغــه شـان ډېـرو لویـو اســتاذانو د قیصــې او قیصــه ګویۍ تهذیبي، تمدني، علمي او کلتوري اړخونه بیـان کـړي دي.

لېلیٰ مجنون

دا قیصـــه د عربـــۍ ژبـــې داســـتان دے چـــې د دې کردارونه هم اصلي او حقیقي دي او پۀ تـاریخي توګـه منلـي شوي دي

چي لېلیٰ او مجنون د دوو شخصیاتو د عشق قیصه ده

چي مختلفو لیکوالو پۀ تحریر کښي راوستلي ده او پـۀ سـوونو کـالو د زړي او تـاریخي قیصـې اهمیـت ورتـه حاصـل دے

پۀ عربۍ کښي دا قیصه پۀ وړومبي ځل چا لیکلي ده د دي صحیح معلومات نشته البته د عربۍ نه فارسۍ ژبې ته دا قیصه په اول ځل رودکي را اړولي ده

بیـا وروســې نظـامي ګنجـوي پـۀ فارسـۍ ژبـه کښـې اولیکله چې مقبولیت او د مشهورتیا اوازه یې پۀ ټولـه نـړۍ کښې خـوره شـوه وئیـل کیـږي چـي د زرګونو پۀ تعـداد کښـې خلقو پۀ مختلفـو ژبـو کښـې ژبـاړلي ده چـي زمـونږ پښـتو ژبـه پرې هم غني ده

پۀ دې ټولو لیکلې شوو قیصو کښې تر ټـولو پـورې چـې کوم ارزښت او مقبولیت کومې قیصې ته حاصل دے هغه هم

دغه د نظامي ګنجوي لیلیٰ مجنون قیصې ته حاصل دے
اوس بهٔ راشو د دې قیصې د کردارونو تاریخ ته چې پهٔ دې ډول دي۔

لیلیٰ

چي پهٔ خلیج عرب د نجد د علاقې د یو ستر سردار عامر لور وه او پهٔ عربۍ کښې ورته لیلیٰ العامریة نوم اخیستل کیږي د دې د پیدایش نېټه ۲۸ هجري کال یادیږي دا د عربۍ ژبې شاعره وه او د قبیله هوازن سره یې تعلق ؤ دا د مجنون یعنې قیس بن الملوح محبوبه او معشوقه وه د دوئ د ژوند زمانه د خلیفه مروان بن الحکم و عبدالملك بن مروان زمانه یادیږي

مجنون

مجنون د قیس بن الملوح د کردار نوم دے چې د لیلیٰ مجنون د قیصې هیرو دے دے پهٔ سن (۲۴ هـ / ۶۴۵م) کښې ځېګیدلے ؤ او پهٔ نجد سعودي عربستان کښې یې ژوند کوو قیس هم د خلافت مروان بن الحکم و عبدالملك بن مروان پهٔ زمانهٔ کښې ژوندے ؤ قیس ته د مجنون لقب پهٔ لیلیٰ عامریه سره د بې کچه مینې پهٔ حواله ورکړل شوے دے قیس او لیلیٰ لهٔ وړوکوالي نه ملګري وو او قیس ورسره لهٔ وړوکوالي نه مینه کوله د لیلیٰ سره د بې کچه مینې له کبله هغه خپل کور پرېښودو لکه د لیوني بهٔ پهٔ کلیو باندې

او دشتو مېرو کښې ګرځېدو هغه د شام، نجد او د حجاز پهٔ سيمو او دشتونو کښې هم در پهٔ در ګرځيدلے وهٔ۔

د ښاغلي نادان د لېلیٰ مجنون قيصه

ښاغلے عبدالقدير نادان صېب زهٔ د ډېرې مودې نه پېژنم دغه دوه درې کاله خو بهٔ کيږي چې د ے زما سره پهٔ وټس ايپ ګروپونو کښې ملګرے د ے بالخصوص د کاروان پښتو ادبي جرګه ان لاين کښې د د کاوشونه او کارګردګي ما پهٔ خپله ليدلي ده دا ډېر زيات زيار باسونکے انسان د ے

د پهٔ پښتو کښې ايم اے کړے د ے نن صبا د نېټ پهٔ ذريعه زهٔ د نادان صيب د ليکنو او شعري و نثري پنګو نه استفاده حاصلوم

د نادان صيب د استقامت او ادب ته پهٔ (سنجيدګي سره وخت ورکول) د دي خبرې غمازي کوي چې موصوف د ادب سره ځومره کمټيډ انسان د ے

نادان صېب د خېراباد اوسيدونکے د ے دا پښتون خوا ته د داخليدو اولنۍ دروازه ده هغه دروازه ده چې د پنجاب نه پرې پښتون خوا ته سړے داخليږي دا هغه تاريخي ځايونه دي چې دلته کښې ډېرو بادشاهانو دمې کړي او د دوي قافلې د دې سيند نه پورې وتلي دي دا هغه د پښتون خوا اخيري بريد د ے پهٔ کومه چې ډېر لښکرونه د دې ځايه تېر شوي او د هند پهٔ زمکه خواره شوي دي

نـادان صـیب د ډېرو ادیبانو شاعرانو سره ملګرتیا لـري زمـا دا یقـین د ے چې د هغـوئ نـه بـهٔ موصـوف کـافي زدکړې کړي وي ما ته چې دوئ کوم مواد رالېږلي دي په هغي د څهٔ لیکلو وړاندې مـا دوئ تـه دا مشـوره ورکـړه چې تـه پـهٔ داسې داستانو او قیصو ځان مـهٔ ستړے کـوه کـومې چې د دې نـه مخکښـې پـهٔ زرګـاؤ ځلـه لیکلي شـوي دي یـا ژبـاړلي شوي دي

د لېلیٰ مجنون قیصه هم ښاغلي ملګري چې د کـومې منظومې قیصي نه پهٔ اسان نثر کښې بشپړ کړي ده

زهٔ کهٔ دا اووایم او یا د دې خبرې اعتراف اوکړم نـو بـې ځایه بهٔ نهٔ وي چې موصوف ته پـهٔ نثـر او انشـاء ښـه عبـور او قدرت حاصل د ے ډېر اسان روان خوږ نثري کوشش یې کړې د ے

د لفظونـه تراکیـب د استعـارې استعمـال او د انشـاء رغونه یې قابل قدر او قابل تعریف ده

زهٔ پهٔ یقین سره وایم چې د ښـاغلي نثـري ښېلګـه بـهٔ پـهٔ را روان یا ائنده وخت کښې ان شاء الله ډېر ښهٔ ځاے اوموم‍ي

د نادان صیب دا نثري کـاوش (د لیلـې مجنـون) قیصـه ما لېره ډېره اولوستله اګر چې پهٔ قیصه کښـې افسـانوي رنـګ او مبالغاتي اضافت او بـدلون شـته خـو دا چـونکې د حقیقـي قیصـې پـهٔ کثـرت سـره د لیکـونکیـو خپـل خپـل افسـانوي

رنګونه او اضافي تړوتې دي چې پکښې د خوند رنګ زیاتولو د پاره اچولي شوي دي

زۀ د نادان صېب حوصلې ته د قدر پۀ نظر ګورم چې ښاغلي دا قیصه پۀ روانه پښتو پۀ ښکلي نثري پیرایه کښې لیکلې ده چې د دې ځومره ستاینه اوشي هغه بۀ کمه وي

زما خواهش ډېر ؤ چې زۀ د ناذان صیب پۀ دې داستان یا نثري کاوش باندې څۀ ډېر څۀ اولیکم خو نن صبا د کرونا د وبایي مرض لۀ کبله هر سړے مورچه زن شوے دے او د ګنګسې خپځه پرې خوره شوي ده پۀ داسې حالاتو کښې بلکل هېڅ شي ته زړۀ نۀ کېږي نو زۀ بۀ پۀ دې باندې اکتفا اوکړم

د لانورو ډېرو بریاو پۀ هیله

چې ان شاءاللّٰه د نادان صېب را روان تخلیقات بۀ لۀ دې نه هم زیات غوره وي او زمونږ د پښتو ادب پۀ جولۍ کښې بۀ ګټوره اضافه اوکړي

پۀ ډېر زیات درنښت

فېروز افریدے

پېښور ښار

نېټه :۱۸ اپریل ۲۰۲۰

نادان خټک يو تکړه ليکوال

مونږ چې واړۀ وو نو اکثر د ماسخوتن بۀ راته دادا او بيبۍ مې (دواړه دې مولا سره د خاورو اوبخښي) قيصې کولې دغه قيصې بۀ ډيرې زوروري وې او يوه يوه قيصه بۀ پۀ هفتو هفتو نۀ ختمېده .هره ورځ مو ترې نوي نوي خوندونه اخستل .

چې کله مونږ کره ريډيو راغلو نو ريډيو د "دادا "او "بيبۍ "د قيصو قيصه ختمه کړه او هره شپه بۀ پۀ ريډيو تر ناوخته ډرامې ته غوږ وو او خوند بۀ مو ترې نه اخستو .

دغه رنګ بيا ټيپ ريکارډ دور شروع شو نو پۀ ټيپ ريکارډ بۀ مو د قيصو کېستې اوريدې څۀ ښکلې او بې غمه وختونه وو د قيصو دغه دور هم لاړو او بيا ټي وی او انټرنيټ خو پۀ هر څۀ اوبۀ واړولې

کومې قيصې چې بۀ پۀ سلو او پنځوسو پاڼو کښې ليکلې کېدې هغه کۀ بۀ نظمي وي او کۀ نثرې خو ولې دغه د اوږدو قيصو دور هم لاړو او افسانې او ناولټ د قيصې ځائے او مقام اونيولو او پۀ يوه يا يوه نيمه صفحه کښې يې ځائے کړل

دغه رنګ ناول هم خپل يو شمېر مينه وال پيدا

کړل او قیصه یې په ناول بدله کړه اګر چې د قیصې په افادیت کښې څه کمے رانغلو خو ولې وخت ډیر په تیزۍ سره بدل شو او هر سړے په منډه دے چا سره هم وخت نهٔ وي نو په دې وجه هم قیصه قیصۍ ته لاړه بله دا چې د قیصو لیکوالانو هم قیصه لیکل پرېښودل او مختصرې افسانې یې لیکل شروع کړې

د لوستونکو د ذوق د کمي په وجه د لیکوالانو دې طرف ته توجهٔ کمه شوه څه د وخت او حالاتو په وجه هم قیصه لیکل بند شول ځکه چې د هر وخت خپلې غوښتنې وي

پښتو ژبه کښې هم بلها قیصې جوړې کړے شوي لیکلے شوي او روایت شوي دي د دغو قیصو فهرست هم ښهٔ کافی اوږد دے په دغه قیصو بیا ډیر بحثونه هم شوي چې دا قیصې یا قیصۍ زمونږ د دې سیمې دي کهٔ نه؟ د نورو سیمو ژباړلے شوي سینه په سینه مونږ ته رارسیدلي دي دا ځان له یو بیل بحث دے د دې نه به راتیر شو

عبدالقدیر نادان کوم چې د نادان ختک په نوم ادبي نړۍ کښې شهرت لري نظم او نثر دواړه لیکي ډیر ښهٔ یې لیکي ځینې ځینې لیکوالان ادیبان شاعران په یوصنف کښې شهرت او نوم پیدا کړي نظم یا نثر کښې خو ولې ځینې لیکوالان داسې وي چې هغه کهٔ نظم لیکي هم یې ښهٔ لیکي او کهٔ نثر لیکي نو هم یې په لیکلو پوهیږي د لیک حق یې

ادا کړے دغه رنګ زمونږ دا ځوان او تعليم يافته ليکوال عبدالقدير نادان خټک هم نۀ يواځې بسيار نويس دے بلکې ليکل ډير ښۀ کوي د ليک پۀ هنر هم پوهه دے او د ليک حق يې هم تر څۀ حده پوره کړے دے زۀ يې د تېرو څو کالو راهسې پېژنم او ليکونه يې ګورم چې پۀ تول هم پوره دي او د وخت ترجمان هم دي

لېلیٰ مجنون قيصه يې د نظم نه نثر ته را اړولې او ډير پۀ تفصيل سره يې پۀ عامه او ساده ژبه کښې ليکلې د ځينو اديبانو پۀ شان يې مشکل الفاظ نۀ دي ځائے کړي بلکې کوشش يې کړے دے چې عام اولس پرې پۀ اسانه پوهه شي پۀ دې موضوع د نړۍ پۀ بېلا بېلو ژبو ډرامې، فلمونه جوړ کړے شوي دي کۀ نوي کهول نۀ وي کتلي نۀ بۀ يې وی کتلي ګنې د تير وخت خلقو بۀ د لېلیٰ مجنون او نورو روماني قيصو فلمونه په درځنونو ځلې کتلي وي

اګرچې دا وخت داسې دے چې زمونږ نوے کهول د دې قيصو نه ناخبره دے اؤ کۀ خبر هم وي نو صرف دومره چې لېلیٰ مجنون هم يوه قيصه وه تېره شوې ده ځکه چې زمونږ ځوان او نوي کهول سره نۀ خو وخت شته چې کتابونه اوګوری او نۀ زاړۀ فلمونه او ډرامې دکتاب خو بۀ ترې هډو طمع نه کوو او کۀ دفلم يا ډرامې خبره اوکړو نو هغه ګوري خو هغه د خپلې خوښې او د نن سبا وخت سره چې مطابقت

لري خو کۀ ورته د تاریخي فلمونو یا ډرامو خبره اوکړې نو وايي بۀ
"پرېږده دا د زړې زماني فلمونه"

د عبدالقدیر نادان خټک دا هڅه "لیلیٰ مجنون" یو ښۀ کاوش دے اؤ د ستائلو وړ ځکه دے چې دا وخت هسې هم د قیصو لیکوالان پۀ نشت حساب دی

دا صنف رو رو په ختمېدو دے په داسې وخت کښې ځوان لیکوال عبدالقدیر نادان خټک دا قیصه خپل نوي نسل ته ډالۍ کړه چې دې کتاب سره به نۀ یوازې نوے نسل د دې قیصې نه مستفید شی بلکې نوي نسل سره به زمونږ فولکلوری او حماثی ادب سره مینه هم پیدا شي او د تاریخ نه بۀ هم باخبره شي

د عبدالقدیر نادان د لیک خپل یو اسلوب دے ډیر خواری کښې ځوان دے د قلم زور یې زیات دے مولا دې یې د قلم زور نور هم تاند کړي چې پښتو ادب ته ښکلی ښکلی او علمي خېرنې رامخې ته کړی او یا یې وژباړي او پښتو پرې لاسمسوره کړي

مصورقریشی

ورځپانه وحدت پېښور

۱۹ اپریل ۲۰۲۰

خپلې خبرې

قدرمندو لوستونکېو !ستاسو په لاسو کښې چې کوم د لېلیٰ مجنون د قیصې نثري تهولګې د ے وجه دا ده چې زهٔ پېبو ته تلے ؤم چې هلته زما پرچه وه خو لهٔ بده مرغه د پرچې شروعات د ورځې يوې بجې نه وو ما خو وئيل چې بس نهه بجې به پرچه شروع شي د وخته به کلي ته راستون شم وخت را باندې نهٔ تېرېدلو ګرځېدم را ګرځېدم ستړے ستومان وم ځهٔ ګورم چې په يو اخبار فروش مې نظر پرېوتو د لېلیٰ مجنون د قیصې ايکې يواځې کتاب ورسره پروت ؤ ما ورته د بيعې اووئيل هغهٔ پنځوس روپۍ يادې کړلې ما زر جېب ته لاس کړو کتاب مې ترې تر لاسه کړو۔

سالم کتاب پهٔ شعري بڼه پئيلے شوے ؤ زړهٔ کښې مې اووئيل چې ګورم ليکوال يې څوک د ے نو د ښاغلي ملا نعمت الله د نوښار نوم پرې ليکلے شوے ؤ بيا ور کښې د

سمون او لټون چارې ډاکټر زبیر حسرت صېب تر سره کړي وې چې لړ نور څېړ شوم نو دا کتاب (لیلیٰ مجنون قیصه) د پښتو ادبي مرکز پېښور د سپورې لاندې چاپ ؤ د دې کتاب طباعت ښاغلي مکرم خان صېب کړے دے چې اول چاپ یې په مارچ ۲۰۱۵ کښې شوے دے د کمپوزنګ او ډیزائننګ چارې ور کښې ارټ پوائنټ پېښور ادا کړي دي دا کتاب ټول ۷۲ صفحات لري چې په ۱۰۰۰ ټوکو کښې مارکیټ ته حواله کړے شوے دے هم په دې کتاب د زیب ارټ پبلشرز محله جنګي پېښور ښار مهر لګېدلے دے۔

ښاغلي ملا نعمت الله صېب د دې کتاب ټرون د سکندر خان خټک په نوم کړے وایي "په اول ځل یې د لیلیٰ مجنون قیصه په ادبي انداز او شاعرانه پېرایه کښې د عربۍ نه پښتو ته منظوم کړي ده په ګور یې نور شه "بیا یې د سید ابو علي شاه سپېځلي روح ته ډالۍ کړے ولې چې هغه یو اولسي شاعر سره سره ډېرې روماني قیصې منظوم کړي او ژباړلي دي دغه رنګ د مذهبي کتابونو منظوم کاوش یې هم د ستاینې وړ دے د دې کتاب شروعات د حمد پاک نه شوي دي بیا ورپسې د لیلیٰ مجنون منظوم قیصه ده۔

زما خیال را اوچت شو چې زۀ کۀ دا نثر ته اوژباړم نو د ډېرو خلقو تنده به پرې ماته شي عرض ۲۰۲۰/۳/۴ مې قلم اوچت کړو شروع مې اوکړه کله یوه پاڼۀ کله دوه کله درې

پاڼي کله شپې کله ځومره کلـه څـومره پـاڼي پـهٔ یکـم اپریـل مـې راټوله کړه بیا مې پهٔ لیک لاس پورې کړو چې لس شل ورځې اولګېدلې۔

زهٔ ډېر زیات مشکور یم د فضـل الـرحمٰن فطـرتؔ لالا، بلال فـدا سـرحدي صـېب، فـېروز افریـدي لالا چې زمـا پـهٔ دې معمولي کـاوش یـې مـا تـه داد را کولـو سره سره ور بانـدې د خپلو خیالاتو اظهار هم کړے ډېرې د کار خبرې یـې کـړې بیـا پهٔ تېره تېره د مصور قریشي لالا هم جهان مننه چې دا داسـتان یې پهٔ (اول برخه نېټې :۴، ۵، ۶، ۷، دویمه برخه نېټې :۱۵، ۱۶، ۱۷ او ۱۸) اتو برخو کښې د وحدت ورځپاڼې نه څاپ او خور کړو بیـا یـې ور بانـدې ګټـوره څرګندونـه کـړې ده جهـان منندویه یې یم پهٔ قیصې زهٔ څهٔ لیکل نهٔ غواړم ولې د مشرانو ملغلرې ملغلرې خبرې پرې لیک دي دومـره ده چـې دا قیصـه بهٔ ډېرو خوبېو سره سره ډېرې خامۍ هم لرې ولې پـوره خـو یـو د الله کتـاب دے دا قیصـه مـا کوشـش کـړے چـې لوسـتونکي پرې پهٔ اسـانه طریقـه پوهـه کـړم بـس زهٔ نـور اوس پـهٔ دې خبـرو اکتفا کوم د نېکو هیلو سره مو د کتاب لوستو ته راغواړم ۔

ستاسو د دعاګانو مختاج
عبدالقدیر نادان
۲۳ اپریل ۲۰۲۰

لیلیٰ مجنون

د عربو په ملک کښې يو بادشاه ملوح نومې اوسېدلو چې په غريبانانو عاجزانو ډېر مهربان ؤ الله رب العزت ورته ډېر څۀ ورکړي وو تر دې پورې وئيلے کيږي چې د خاتم طايي د ښېوه ګرۍ نه هم ورته ؤ په هرې ډډې يې د شهرت زوږ خپور ؤ ډېر خوشحاله او سوکاله بادشاه ؤ خو د نر اولاد په کور کښې نۀ ؤ ډېر په ذکر، فکر، عبادت، صدقات، په منت او په عاجزۍ به يې د الله درګاه کښې لاسونه نيولي وو الله پاک پرې هم مهربانه شو يو ځوے يې ورته ورکړو بادشاه سلامت نور هم په خېرات او صدقات لاس پورې کړل چې هېڅ څوک ترې نه بې برخې پاتې نۀ شول داسې جشن يې جوړ کړلو چې زمانه ورته حېرانه او ګوته په خولۀ پاتې شوه بيا يې په دغه ځوي قېس نامه کښښودله د عربو د دستور مطابق دايي مور ته حواله کړلے شو د چم ګاونډ او د کلي خلک به يې تماشې ته راتلل ډېر ښکلے ماشوم ؤ قېس چې کله د شپږو کالو شو نو بادشاه سلامت اخوند نومې يو ځيرک، پوهه، نېک سيرت ملا سره سبق ته کښېنولو بادشاه سلامت ملا اخوند صېب ته اووئيل چې ما درته قېس سپارلے په لږ وخت کښې يې خپل مرام ته ورسوه

ملا اخوند ورته بسم الله زده کړه د قېس همځولـو او د ګاونډ خلقو قېس او د هغه پلار ته ډېرې مبارکيـانې ورکـولې په دغه مدرسه کښې ګڼ شمېر جينکۍ او امـانې ډېر هلکـان وو چې لګيـا وو سبقونه به يې وئيـل هلکـان بئيـل ناسـت وو جينکـۍ بئيلې ناسـتې وې خپـل خپـل سـبقونه يـې يـادول جينکـۍ هـم د څوارلسـمې سـپوږمۍ نـه کمـې نـه وې سـم ځليدونکې غمې وو داسې لګېدلې لکه د جنت حورې چې وي سبقونه يادولے کېدے شو په دغه ټولو جينکېو کښې يوه اثرناکه لېلیٰ نومې پېغلوکۍ هم وه چې د بادشاه لور وه دنګه ونه، غټې غټې سترګې او نرۍ مـلا يې درلـوده په ښايسـت کښې تر ټولو اول وه ډېر نا وختـه پورې بـه يې سـبقونه يـادول چرته چې د مينې نغمې غږېږي هلتـه څـوک علم نۀ شي زده کولے په ورځـو کښـې يـوه ورځ د سـحر نمر چې څنګـه ښـکاره شو جينکۍ او هلکـان د مدرسـې پـۀ لـور روان شـول همځولـو جينکېو او همځولو هلکانو بۀ نازو و نخرې، ټوقې ټقـالې يـو بل سره کولې څنګـه چې مدرسـې تـه اورسـېدل پـۀ خپـل خپـل ځـائے کښـېنولے شـو او سـبق شـروع شـو لـېلیٰ هـم د همځولـو مينځ کښې ناسته وه مجنون هم د همځولو مينځ کښې ناست ۇ وئيلے کېږي چې يو ځل قېس نېغ د جينکېـو ټـولکې تـه لاړو سمدستې پرې د لېلیٰ سترګې خوږې شوې د يـو بـل زړونـو کښـې يـې د مينـې لارې وېسـتلې د دواړو پـۀ سـينه کښـې د

مېنې غشې ښخ شول د غم په وينو يې ککړ کړل چا به په قلمونو سره په تختېو سبق ليکلو او چا به په يادو يادلو استاد هم ورسره ناست ؤ د قهره تک سور ؤ څوک يې په څپېړو اووهل او څوک يې په چوکو اووهل تاسو ولې سبق نهٔ يادوئ؟ کله چې د مجنون وار راغلو نو غلے پاتې شو استاد پرې د وهلو شروع اوکړه

لېلیٰ به د خارونې په شان چغې وہستلې په ژړا به شوه هر چا به د مدرسې سبق يادولو لېلیٰ مجنون به د مېنې سبق ياده ؤ کله چې نمر پرېوتو نو استاد جينکۍ او هلکان مدرسې څخه چوټي کړل صبا چې بيا نمر ښکاره شو د ستورو ځلا ډوبه شوه بيا هلکان او جينکۍ مدرسې ته په نخرو نازونو اورسيدل او ټولګي ټولګي کښېناستل خلقو به د مدرسې سبق يادولو او لېلیٰ مجنون به د مېنې خبرې کولې هر چا ته به ملا اخوند صېب وار په وار سبق ښودلو چې د مجنون وار راغلو ملا صېب ورته اووئيل چې راشه تا ته هم سبق اوښايم چا چې زر سبق ياد کړو هغه به وختې پرېږدم ملا صېب وې قېسه دا "الف "دے دښمن دې خاورې شه وريسې بيا "ب "ده چې لاندې يو تورے لري ځان ښهٔ پوهه کړه قېس استاد ته اووئيل چې دا تهٔ څهٔ لګيا يې ستا خبرې خو زما عقل نهٔ اخلي تهٔ زما د يار ونې ته "الف "وايې "ب "

بس کړه لرې بۀ نۀ ځې تۀ خو زما د یار تعریف نه هلهٔو خبر نۀ یې "ت "توبه اوباسه بیا داسې خبرې او نۀ کړې "ث "ثواب دے ته زما خبرې اوره "ج "جمال د معشوقو ستایه د دلبره زما د یار رخسار ته لږ ځېر شه نورې زیاتې خبرې بۀ راسره نۀ کوې ملا اخوند چې قیس نه دا خبرې واربدې نو هک پک شو

یۀ مجنونه دا څۀ وایې؟ دا پۀ تا څۀ اوشول؟ لیونے شوې !کۀ نا ما پورې لۀ ډېرې مستۍ هسې ملنډې کوې ستا وېره او شرم جوړ زما ځینې ختم شو زما وېنا درباندې هېڅ اثر نۀ کوي لیلیٰ هم د مینې پۀ انکار سوي لوي وه خو لۀ حیا نه یې هېڅ نۀ شو وئیلے پۀ ګرد ښار کښې یې د مینې زوږ خپور شور قیس د مجنون پۀ نوم باندې یاد کړے شو د بادشاهۍ میراث یې خپل ؤ فقیرې یې قبوله کړه قیس بۀ د لیلیٰ مخ نه سترګې نۀ اړولې رورو رورو خلقو مدرسې پۀ کور محلت کړلې ولې چې لیلیٰ مور ته بۀ ګیلې راتللې او دغه د مینې خبره ډېره لرې پورې خپره شوه چې لیلیٰ او مجنون پۀ مدرسې کښې پۀ یو بل عاشقان شوي لیلیٰ مور ته د یو خوا بل خوا پېغورونه ورکولے کېدے شو ارو مرو ستغې خبرې بۀ ورته کېدلې د یو خوا بل خوا تهمتونه خپارۀ شو

د چم ګاونډ خلق راغلل وئیل یې یۀ خورې !ستا لور خو پۀ قیس باندې سر او مال تالاترهه کړل ټول خلق سبقونه

یادوي او دا غلي غلي مجنون ته اشارې کوي یه خورې د خپلې لور په وخت علاج اوکړئ هځې نه شرمندګۍ ته دې جوړه نۀ کړي مور زر لېلیٰ ته غږ کړو یه لورې !زما خوا ته راشه د سترګو نه يې غټې غټې اوښکې بهېدلې یه لورې ! ډېره دې شرمنده کړم زۀ بۀ اوس د اولس سره څنګه سترګې لګوم خلق راته وايي ستا لور مئينه شوې ده د هر چا د خلې نه دا خبرې اورم دوباره چې بیا د مدرسې پۀ لور لاړه نۀ شې زما دا خبره پۀ قوي ډول یاده لره پۀ ځان هم د حیا څادر واچوه پۀ مونږ هم اوس خو د خېره پېغله يې داسې ولې کوې؟ لېلیٰ مور ته وايي مورې مینه څۀ شے دے دغه نوم خو ما لۀ تا څخه پۀ اول ځل واوریدلو مینه بنیادم دے کۀ حیوان دے تا د چا نه دا خبره واوریده مورې زۀ خو دې فکر کښې ډوبه کړم

مور نوره لېلیٰ پۀ سترکړه خو د لېلیٰ پۀ زړۀ کښې د مینې وور بل ؤ بل طرف ته د قېس غریب د زړۀ دنیا هم ورانه شوه لۀ ډېره غمه يې کچکول پۀ غاړه کړو د یار کوڅو کښې خېرونه غواړي دغه هر څه د یار مینې د پاره کوي چې ګنې پۀ دیدن بۀ مورږ شي سر وهلے بر وهلے بۀ چې چرته د مدرسې پۀ لورې راغلو نو هغه ځائے بۀ يې شاړ اولیدو هسې بۀ د مدرسې نه تاو راتاو شو خو زړۀ ته بۀ يې سکون مېلاو نۀ شو د هجران سختو کړنو ورته زړۀ کباب کړے ؤ د غم سېلابونو

سره مخ ؤ مدام بۀ یې دغه ذکر د ځان سره کولو چې یا پاکه ربه دا هم هغه ګلزار دے چې زما جانان پکښې د ناز قدمونه اخستي دي هغه وخت څومره زر تېر شو دلته ما او جانان د مېنې خبرې کړې هک پک بۀ پاتې شو د فقیرۍ جامې یې پۀ تن کړې ځان یې د یار د غمه لېونے کړو د کلي هلکان بۀ ورپسې وو پۀ کاڼو لوټو بۀ یې ویښتلو پۀ غونډه وجود کښې یې روغ ځائے نۀ ؤ یوه ورځ یې همسا پۀ لاس کړه ځان یې ړوند کړو نېغ یې د لیلیٰ کور ته پۀ ډغرو ډغرو ځان اورسوو د لیلیٰ د کور پۀ خوا کښې یوه کنده وه مجنون ورته ځان پۀ ضد پرېباسلو اوچتې چغې یې جوړې کړې یه خلقه قیامت راباندې راغلو څوک الله د پاره زما مرسته اوکړئ الله دې بل هېڅوک زما غوندې نۀ کړي سترګې مې ړندې دي هلې راشئ د وروولۍ پۀ خاطر مې کندې څخه را اوباسئ

لیلیٰ چې د مجنون اواز واورېدو نو د غم نه یې زړۀ سورے سورے شو چغې یې کړې چې خدایه تۀ د دې فقیر پۀ حال رحم اوکړې لیلیٰ مور ته بهانه جوړوي چې بهر پۀ لاره کښې ډېر شور دے څوک ړوند فقیر کندې ته پرېوتلے بیر ته نۀ شي راختے پۀ غنو کښې راګېر دے مورې کۀ تاسو اجازت راکوئ نو زۀ بۀ یې رابهر کړم ډوډۍ بۀ ورته هم ورکړم مور ورته اووئیل هله لورې اسره مۀ کوه ورځه ډوډۍ هم درسره

واخله لېلیٰ د مور نه اجازت واخستو پۀ منډه منډه د یار خوا ته راغله ورته یې وئیل یۀ فقیره !سترګې را واړه شابه دیدن اوکړه لاس مې نیسه د کندې نه بهر راخیژه ستا د پاره ډېره پۀ تندې راغلم څۀ پۀ بهانو او پۀ چل ول مې تا ته ځان را اورسوو دواړو د یوبل ښۀ دیدن اوکړو

لکه ګلونه چې د سحر پۀ پرخې تازه او خندان شي پۀ دیدن باندې یې ځانونه ماړۀ کړل بیا ترې نه لېلیٰ اجازت واخستو او د ننه لاړه بله ورځ بیا مجنون جامې بدلې کړې د یو فقیر پۀ شکل کښې راغلو د لېلیٰ کوڅه کښې یې اواز اوکړو چې خدائے مو اوبخښه خېر راوړئ د لوږې څخه بدحال یم لۀ ډېرې مودې نه د تږوکړې ډوډۍ پۀ ارمان یم ډېر بې وس یم پۀ سترګو ړوند یم زۀ نن داسې کوڅې ته راغلے یم چې ځوک مې د پېژند ګلو نشته خو طمع لرم چې زۀ بۀ د خېره خالي لاس نۀ ځم اخر مسلماني ده لېلیٰ چې د مجنون د راتلو نه خبر شي نو دیدن د پاره څۀ لار جوړوي زر ځي د خپلې مور خوا کښې پۀ ادب اودري ورته وایي پۀ کوڅه کښې ځوک فقیر دے الله مو اوبخښه څۀ راکړئ نعرې وهي چې خېر ورته ورکړو هسې نه تکلیف شي او ښېرې راته او نۀ کړي مور یې وې هله لورې پۀ منډه ورشه بیا زر راځه لېلیٰ ډېر پۀ ادب سره د خپل یار مخکښې اودرېده د مېنې ډک سلامونه او هرکلے

يې ورته اووې مجنون لېلىٰ ته وايي ستا ديدن پسې ډېر کړېږم پۀ رورو مې وجود ويلي کيږي ستا ديدن پسې ړوند شوم نورې د تعجب خبرې نۀ کړم خپلې سختې بۀ نۀ دربښايم د بېلتون د لاسه مې زړۀ ارې ارې شو پۀ تن مې د غم طوفان لګيا دے ډېرې ناترسه لوبې کوي يو مخيز شغار دے

پۀ مجنونه دا واخله ډوډۍ سره غبرګ ديدن اوکړه زر رخصتېږه هسې نه چې سپے رقيب دې چرته او نۀ ويني ژاړه مه الله بۀ خبر کړي روانه شوه مور يې ځان سره لګيا وه چې لېلىٰ خو ډېر ډېل واخستو فقير سره څۀ خبرې کوې !لېلىٰ کور ته ځنګېدلي راغله او پۀ خپل ځائے کښې ځان ته غلې کښېناسته دا خبره کور پۀ خپره شوه چې مجنون د لېلىٰ کور ته هره ورځ د فقيرۍ پۀ جامو کښې ځي راځي او پۀ دغه ډول لۀ يارۍ څخه مزه اخلي د لېلىٰ ټول خپلوان راغلل او پلار سره يې ورته خبره اوچېړله چې تۀ لا د هاتي پۀ غوږ کښې اودۀ يې لور دې کومې کانې کوي مونږ خو پۀ دنيا کښې د خلقو د خندا شو هر څوک راپورې ملنډې کوي دلته ستا کور ته هره ورځ مجنون راځي د لېلىٰ هم ورسره د يارۍ مزے کلک دے مجنون بند کړه چې بيا را نۀ شي ګڼې نو لوئ فسات بۀ ترې را ولاړ شي

مجنون چې پهٔ حال پوهه شو دستي د نجد بیابان پهٔ لوري لاړو هلته کښې مېشته شو کور و کلے یې بیخي پرېښودل خپلې لیلیٰ پسې بهٔ ډېر ژړېدلو بادشاهي یې د سره ارتاو کړه د مجنون پلار چې کله پوهه شو چې مجنون خو لاړو بیابان کښې دېره شو لهٔ هر چا ځنې بېل شو د ځنګل حیوانانو سره بلد شو نو سر یې پهٔ ځنګون کښېود ډېر غمژن شو ځان سره یې کرل رېبل چې چرته بهٔ طبیب پېدا کړم چې زما د خوار مجنون علاج اوکړي یا ربه زهٔ چرته لاړ شم چا ته ژړا فریاد اوکړم چا سره بهٔ د مجنون د رنځ دارو پېدا کړم د ګل پهٔ رنګ ځوے را نه بې درکه شو خدایه پاکه تهٔ یې پهٔ خپل فضل سره روغ کړې خلقو د مجنون پلار ته پته ورکړه چې پهٔ فلاني ځائ کښې وخت تېروي مونږ پهٔ هغه ځائے کښې پهٔ خپله لیدلے خوشي بیابان کښې مېشته دے د مېنې پهٔ وور سوے لوغړن دے پلار یې بیا د الله پاک پهٔ درګاه کښې لاس اوچت کړل وئیل یې چې یا خدایه تا ته پهٔ اخلاص سره منت کوم چې زما ورک ځوے زهٔ بیا مومم زما د سترګو تور واپس راولې الله پاک ته یې ډېر منت زاري کول پهٔ لار روان ؤ لهٔ ډېر مزل نه پست ناخاپي پهٔ یوه کنده داخل شو چې د کوزېدلو لار ورته نهٔ وه څهٔ پهٔ خوارو خوارو ورته کوز شو اریز مریز ؤ چې هلته یې مجنون پهٔ یو غار کښې بیا موند چې خوار و زار پهٔ خاورو دوړو لېت پېت خېرن پروت ؤ مجنون ته

چې کله پلار نزدو شو نو ورته يې وئيلې يۀ ځويه !پورته اوګوره سر اوچت کړه مجنون ورته زر اوئيل ماته د مېنې بوئ راځي ته لېلیٰ يې او کۀ بل څوک يې؟ چې زما غريب تر ځايه راغلې پلار ورته پۀ غمزده اواز اووې يۀ ځويه !زۀ خو ستا پلار يم ستا يار لېلیٰ پۀ تا پسې رالېږلے يم ستا پۀ جدايئ کښې وخت تېروي ستا د راتلو لارې ته ګوري چې مجنون سراسر پۀ حال خبر شو نو پۀ خندا شو سپين مخ يې لکه سپوږمۍ اوچمکېدو څو څو واره يې پلار ته اووئيل ستا لۀ تن نه زار شم ستا نه صدقه شم بابا جانه چې تاسو زما د حال پوښتنه اوکړه ستاسو دا احسان بۀ زما نه کله هم هېر نۀ شي ما خو وئيل چې ګنې زۀ لاړم پۀ مېرو سر شوم خپل پردي بۀ زما د حال پوښتنه نۀ کوي پالنه خو لرې خبره ده ښه شوه چې پلاره تاسو زما پۀ غم ځان خبر کړو تۀ زما د رنځ علاج اوګرځېدې غټ زېر دې د وادۀ راباندې اوکړو زما د زړۀ دنيا مو ودانه کړه زر تر زره مې خپل يار ته رسوئ لاس نيولے مې د يار ورته بوځئ پلار څۀ پۀ چل ول مجنون د ځان سره را روان کړو

هغه ښکلے د ګلاب ګل يې کور ته راوستو کله چې خپلې مور اوليدو نو لاس يې اوچت کړل وئيل يې يا خدايه ستا د قدرتونو نه زار شم ستا هر يو کار د خبر وې بيا يې زر ښکل کړو او د لمبېدلو يې ورته اووې ځان يې صفا کړو رنګ

پهٔ رنګ جامې بهٔ ورته ورکولے کېدې د مور مینه پرې کله ماتېده پلار مجنون ته اووې چې یهٔ زما ځویه !کهٔ ته زما نصیحت واورې یهٔ د پوهې خاونده !بس نورې عبث خبرې پرېدوه ځان هوښیار کړه ځان اوپېژنه د مینې نوم بیا پهٔ خوله مهٔ اخله معشوقې کله چا موندلې ځویه د مینې نور بحث ته حاجت نشته معشوقې خو پهٔ دوکو ملکونه رنګوی یهٔ زما ځویه قلار شه د کم عقلو خلقو سره پهٔ لار مهٔ ځه ښو خلقو سره ناسته پاسته جوړه کړه ځان سیالو سره سیال کړه د باشاهانو خوئ اختیار کړه یه زما ځویه د الله او د رسول روئ اومنه چې نور د لیلیٰ نه قلار شه چرته د باشاه لور خوښه کړه هغه ځائے کښې بهٔ ستا رشته اوکړم الله ما ته ډېر څهٔ راکړې پهٔ مال دولت کښې څوک زما برابر نشته دغه فضول کارونه پرېدوه ستا پهٔ شان بهٔ څوک بې سکونه بې ارامه نهٔ وي

مجنون وئیلې زما پلاره خوش خصلت اوسې ستاسو دښمنان دې تاسو ته مختورن وي پهٔ ستاسو دې هیڅ کله غلبه نهٔ شي پهٔ زړهٔ کښې مې د مینې وور بلیږې زما د صبر مجال نشته وجود مې غمونو تک تور کړو ستاسو د ښهٔ خدمت کولو ډېر شکر ګزار یم مینې مې اوس هغه د زړهٔ زور اوبه کړے هیڅ ګرم نهٔ یم زما نصیب خراب دے د بخت پهٔ کار کښې د تقدیر چرته چلېدے شي زهٔ خو وایم چې د یار د

کوځې خاورې مې پۀ سر دلےٖ وے څو پورې چې زما وجود کښې ساه وي تر هغې پورې بۀ زۀ د یار پۀ مینه خپل ژوند تېروم زۀ د جانان مینې نه هېڅ کله ستونبدے نۀ شم څو پورې چې زۀ ژوندے یم ما ته کۀ ناصحان هسې نصحیت کوي نو زما پرې څۀ؟ پۀ سمندر کښې د څاڅکي اوبو څۀ پته نۀ لګي ما د یار مینه د مور پیو کښې بیا مونده ما د مینې سعادت د مور پۀ غېږه کښې تر لاسه کړے زما پالنه د مینې پۀ ځانګو کښې شوي ما ته مینه پۀ الله هو کښې مېلاو ده یۀ پلاره زۀ هم پۀ دغه رښتوني مینې باندې نازېږم کۀ څوک مې تن زرې زرې کړي یا مې شرمخان پۀ بیابان کښې پوټے پوټے کړي بیا هم د یار مینې نه پشا کېږم نا ! الله بۀ داسې زما پۀ نصیب کښې لیکلي وي پلار یې چې پۀ حال خبر شو چې مجنون خو واقعي مئین شوے د جانان پۀ غم کښې کړیږي او رنځیږي بله ورځ چې بیا رڼا خپره شوه مرغېو پۀ چمن کښې چغار جوړ کړو چې نمر را اوچت شو اوځلېدو

د مجنون پلار ځان سره کرل رېبل چې دستي د لېلیٰ پلار ته د عربو ټولو باشاهانو غټې او درنې جرګې سره روان شو چې کله دوي د لېلیٰ کورته ورنزدې شو ور یې ورته اوټکولو او یو طرف ته پناه کښېناستل ټولو خپل کښې پخه صلاح اوکړه چې څو پورې د مجنون کار او نۀ شي تر هغې بۀ

دلته نه ځو ګېر چاپېره يې رنګ په رنګ دسترخوانونه اوغوړول په د ېکښې د لېلیٰ پلار هم راغلو د سلام اچولو نه پست ډېر په ادب دوي سره کښېناستو مجنون پلار ورته ويلې يۀ د اوچتې قبيلې سرداره زۀ تاسو تۀ پۀ جرګه راغلے يم ستاسو پۀ کور کښې يوه نېک عمله لور ده چې پۀ صورت او سيرت دواړو ښه پوره ده غوارم چې تاسو يې ما ته ځوي د پاره راکړي چې خپل شو زما ځوے ورپسې ډېر بد حال دے پۀ خپله يې وينئ چې ستاسو لور پسې د بيابان لېونے شو د مينې شدت او هجران نرے خښے کړو لکه يو چا پۀ لوښې کښې سپېلنے اچولے وي او سوځوي يې کۀ ستاسو د لور زلفې پۀ لاسو ورغلې نو د زړۀ دنيا بۀ يې ودانه شي د ناموس ستورے بۀ يې روښان شي چرته کۀ د ښاپېرۍ پۀ ديدن مور شي کېدلے شي چې روغ شي عقل يې کار را واخلي څو پورې چې ستا لور ورسره وادۀ او نۀ شي دغه شان بۀ پۀ بيابان خوښ وي تا ته بۀ ډېر څۀ درکړم کۀ غلامان غواړي پۀ زرګونو بۀ درته درکړم زما د سر تاج يې ستا بۀ ډېر عزت اوکړم ټوله دنيا بۀ درته پۀ معيار ښکته کړم ستا رعب بۀ سبوا کړم دښمنان بۀ درته پۀ وور اونيسم

مجنون د پلار خبره چې پوره شوه نو د لېلیٰ پلار ساه تازه کړه وئيل يې چې سراسر ستا پۀ مطلب پوهه شوم سر

لوړے اوسې چې زما دې دومره اکرام او تن اېښودنه اوکړه ستا د قسمت ستورے دې هم دغسې ځلاند او باکمال وي د زمانې تول شتمن درته سر ټیټې شه ستاسو دې مدام پۀ دوئ لاس بر وي ستاسو نه زما سر او مال قربان د ے تۀ چې هر څۀ وایې زما ترې نه هېڅ سر غړونه نشته خو نۀ شم کولے ستا ځوے خو لېونے د ے وخت پۀ وخت ځان ته نوي نوي کندې غارونه لټوي بیخي پۀ مړو یې حسابوم بادشاه سلامت ستاسو خبره پۀ ګل بدله خو د لېونو سره کورونه نۀ کیږي زۀ کۀ چرته لېوني ته خپله لور ورکړم نو د پردو خپلو د خندا بۀ شم زما لور دې ستاسو نه قربان وي دا نۀ چې زما لور ستاسو نه یا ستاسو د ځوي نه غوره ده د مجنون پلار ډېر پۀ عاجزۍ سره عرض کوي یۀ سردار محترم !د مجنون نه بل زیات پوهه هډو شته نه کۀ د لیلیٰ پۀ دیدن موړ شي نو ټول لېونتوب بۀ ترې نه لاړ شي کۀ ستاسو باور نۀ راځي نو اوس بۀ یې ستاسو خدمت کښې حاضر کړم تاسو او د ټولګي خلقو ته بۀ اندازه او لګي چې ایا د کښې د لېونتوب څۀ اثرات شته

د ے خو د لیلیٰ د غمه پۀ ځان خاورې مږې پلار زر مجنون ته غږ کړو چې یۀ ځویه راشه چې کاکا جي دې اووینې مجنون ډېر پۀ ادب راغلو سلام یې اوکړو ډېر پۀ عزت سره مخامخ شو د ناستې ورته اووئیلے شو کښېناستو پۀ د ېکښې

چرته نه د لیلیٰ سپې راغلو مجنون پهٔ منډه پاسېدو زر يې را اونیسو خپلې غېږې ته يې اوچت کړو ډېر يې ښکل کړو پهٔ سترګو کښې يې غټې غټې اوښکې راغلې دا يې اووې کاشکې زهٔ د جانان سپے وے ناڅاپه د خپل ځائ نه پاسېدو د بیابان پهٔ لور يې منډه کړه جرګه ناکامه را ستون شوه د مجنون پلار نوره پهٔ زړهٔ د صبر پاهه کښېوده د لیلیٰ پلار هغه ځائے پاتې شو مجنون شکسته حال بیابان ته تېښته اوکړه

څوک چې د مجنون غوندې د یار پهٔ مینه خوښ شي نور د دنیا هر څهٔ ورځنې هېر شي وئیلے کیږي چې کله مجنون بیابان ته لاړو نو د غره د پاسه يې ځان ته څپر ساز کړو څپر د غنو او ازغو نه ډک ؤ د خدائے قدرت ته ګوره چې ګېر چاپېره يې ژورې ژورې کندې درلودې چې نور د ساه ځیزونه بهٔ هلته لهٔ تندې نه مړهٔ کېدل د زقوم ترخې ونې پکښې ولاړې وې ځنګلي هاتیان پکښې ډېر زیات ؤ غټ غټ خړتمونه يې درلودل پهٔ مجنون بهٔ کالوسر سپرلے ؤ د مېوې ونه خو پکښې بیخي موندلے کېدے نهٔ شوه کهٔ دوزخیانو دغه یخ دوزخ لیدلے وے نو ټول بهٔ پکښې خوشحاله ناست وو پهٔ دغه نجد نومې غر کښې مجنون د مینې لېونې درد ناک وختونه تېرول د خیال دنیا کښې لیلیٰ هم ورسره وه پهٔ دغه سودا کښې ککړ ناست ؤ شپه او ورځ يې نهٔ پېژندله پلار

ورپسې هم لهٔ ډېره غمه سودایي شو د الله پهٔ در کښې يې لاس اوچت کړل چې یا کریمه ربه تهٔ بیا مجنون پهٔ فضل سم سړے کړې زما خوار لېونے مجنون زما خوا ته راولې يهٔ ربه ستا پهٔ در کښې هېڅ کمے نشته ستا پهٔ در کښې مې لاسونه نیولي خلقو ورته وئیل ته هسې ویر کوي هر ځائ کښې مجنون او مجنون ستا نور څهٔ کار هم شته کهٔ بس مجنون ته دې کار وئیلے ورشه پهٔ فلاني ځائ کښې يو بزرګ ناست دے ډېر ښکلے نېک سیرته او باکمال یادېږي شپه او ورځ د الله ذکر کوي ستا د پاره بهٔ د رب نه سوال اوکړي مطلب بهٔ دې تر سره شي تهٔ ورته مجنون بوځه ګوره کهٔ الله پاک يې هغه ساعت روغ کړي د مجنون پلار چې پهٔ راز پوهه شو نو پهٔ مجنون پسې نېغ بیابان ته لاړو پهٔ لاره يې منډې تړې وهلې ستړے ستومان اخر تر هغه ځایه (غره) ته او رسېدو چرته چې مجنون مېشته ؤ پهٔ دغه غره کښې بهٔ کله لاندې کوز کله بهٔ سر ته را اوختو زړې زړې ؤ الله پاک ته يې بیا ناځاپه لاسونه اوچت کړل یا ربه زما ځوئ بهٔ چرته وي کوم ځائے بهٔ يې بیا مومم زما د سترګو تور زما دزړهٔ ټکور بهٔ پهٔ کومې کندې کښې پروت وي پهٔ کوم غار بهٔ دننه وتلے وي پهٔ ازغو ازغو يې ټول وجود زخمي ؤ کاشکې زهٔ يو ځل ستا دیدن اوکړم ما نه بهٔ خپل دردونه هېر شي ځان سره بهٔ دې راولم

ناڅاپه يې يو غار په نظر راغلو رو رو د هغه غار خولې ته اورسېدو چې دننه يې اوکتل نو مجنون پکښې سر په ځنګون ناست ؤ لوئ لوئ نوکونه جاخې جاخې وېښته څۀ په بد حال ؤ پلار يې زر دننه وراغلو په غېږ کښې يې را اوچت کړو په لوئ اواز يې ورته اوژل هائ افسوس يۀ بچيه سترګې پورته کړه زۀ ستا پلار يم په تا پسې راغلے يم تا پسې خو ما ټول بيابان چاڼ کړو يۀ ځويه لږ خدائے د پاره زما بد حال ته اوګوره سترګې مې اوښکې اوښکې دي ټول ګرېوان مې لوند دے زۀ بۀ د چا چا خولې بندوم ستا د غم درد لۀ وجې رټلے کېږم شابه زړګيه ما سره روان شه چې د يو نېک بزرګ بنده په خوله درته د الله نه دعا اوکړم چې روغ صحت بيامومې د هغه سوال قبلېږي ويلے شي چې هغه د الله پاک ډېر عبادت کوونکے دے تۀ بۀ سم دم شې بيا بۀ درته څوک لېونے نۀ وايي

مجنون د خپل پلار په مقصد پوهه شو چې څۀ د پاره راغلے نو په ادب سره يې ترې معافي اوغوښته زر يې د خپل پلار د پښو تلي چپې کړل د الله شکر يې وېستو وئيل يې کاشکې زۀ اول خبر وے چې زما پلار يې نو سرتيټے بۀ ستا خوا ته راغلے وم په ښو بۀ مې درته لار جارو کړې وه خپل تن بۀ مې لۀ تاسو نه قربان کړے ؤ کاشکې زۀ د مينې سيند وړے نۀ وے زما فکر په ځائے وے ګمان لرم چې لۀ تاسو نه اول را

باندې ځلې جوړ شي ستاسو حکم نه پۀ هيڅ رنګ انکار نۀ شم کولے يه زما پلاره وايه چې څۀ وايې زۀ بۀ خپل ياد بيا ورستو تازه کړم دواړه د ملنګ پۀ ډډه روان شول داسې لګېده چې ايا مجنون سم شو کله چې دوئ ملنګ ته اورسېدل ملنګ زر مجنون پۀ غېږ کښې اونيسو څو څو واره يې ښکل کړو پلار ورته حېران او بې دمه ولاړ ؤ د مجنون غم ور باندې ډېر زيات ؤ مجنون ملنګ ته خپله قيصه شروع کوي يۀ قدرمنده مشره لۀ تاسو نه زار شم ما ته زما دا پلار محترم وايي چې لۀ يار ځنې قلارم شه چرته داسې هم شوي دا کوم مذهب او لوظ کېدلے شي د يار نه صبرېدل خو ډېره د بې ننګۍ خبره ده قدرمنده داسې دعا راته د زړۀ د اخلاصه اوکړه چې زۀ کله هم د يار د مينې نه پۀ شا نۀ شم تر هغې پورې څو چې زۀ مړ نۀ يم زۀ او يار بۀ پۀ اخرت کښې سره ضرور يو کيږو کله چې مېدان حشر قايم شي او زۀ پۀ بد حال د يار پۀ پت کښې را اوچت کړے شم نو ډېر بۀ خوشحال يم ما نه بۀ الله زما د يار پوښتنه کوي پلار يې د مجنون نه لاس واخستل هائ زما ځوے خو پاګل شو د يار مينې نه پۀ هيڅ رنګ نۀ ژرخيږي بې مرامه را واپس شو د غمونو چرک پرې را ګزار شو ځان سره بۀ وئيل چې مجنون نور اوس مړ ګڼم

يوه ورځ بۀ پرې ليوان ګېدې ډکې کړي لنډه دا چې

نور بۀ ترې نه زړۀ صبر کړم نن نه پست بۀ يې بيا ښارنه نۀ کوم
چې د سحر رڼا خوره شوه ګړده نړۍ بيا پۀ شور سره مخ شوه
ولې چې سردار ابن الاسلام خپل ځوي ته د لېلیٰ غوښتنې د
پاره راغلے ؤ ښکلي ښکلي خلق پۀ زرګونو غلامان ورسره پۀ
خدمت کښې حاضر وو چې پۀ هاتيانو يې د سرو زرو بارونه
تړلي وو نورې بلها د ملغرو خزانې ورسره ډېرې تېرې وې يو
استاځے يې د لېلیٰ پلار ته اولېږلو وراغلو د لېلیٰ پلار يې پۀ
منډه راوستو ډېر پۀ ادب راغلو سلام يې واچولو ډېر پۀ عزت
سره ورته د کښېناستو اووئيلے شو کښېناستلو لېلیٰ پلار
ورته ډېرې دعاګانې اوکړلې بيا يې سردار ابن الاسلام ته
اووئيل تاسو څنګه راغلي يئ؟ ابن الاسلام هم ورته ګويان شو
چې ستاسو پۀ کور کښې يو ښکلي پېغله لور ده

چې پۀ ښو خويونو پوره ده زۀ يې لۀ خلقو ځنې
صفتونه اورم د ښايست مثال يې پۀ ګرد عرب کښې نشته
ځکه خو مجنون ورپسې د ځنګلو لېونے شو زۀ غواړم چې کۀ
تاسو د خپلې لور نکاح زما ځوي سره اوکړئ زۀ بۀ پۀ غونډو
خپلوانو کښې غاړه هسکه شم بل بۀ تاسو سره زمونږ رشته
جوړه شي خپل بۀ شو د لېلیٰ پلار ورته ښه اوکړل او د وادۀ
سامان برابر شو د اسمان تلې او ستورې پۀ ګډا اوچمکېدل
لېلیٰ د ډېره غمه وار خطا سر وهلې بر وهلي ناسته وه پۀ پښو

کښې يې د غم ځولنې وې کله چې ډمګۍ لېلیٰ ته اوربل جوړلو نو د لېلیٰ زړۀ نور هم پۀ رپ رپې شو او لۀ تاوه غوځ غوځ شو ډمګۍ ورته پۀ ملا زلفې خورې ورې کړلې دواړه سترګې يې ورته پۀ رنجو تورې کړلې پۀ زنه يې ورته خال اووهلو پۀ نکريزو يې ورته دواړه لاسونه سرۀ کړل لېلیٰ لۀ غمه ډېر فرياد شروع کړو وئيل يې يۀ ډمګۍ زما نه لرې شه زۀ خو د خپل يار پۀ غم ککړه يم زما زړۀ خو د مجنون پۀ مينه چورلې ته ما ته څۀ د پاره اوربل سموې لرې ګنې لاړې پۀ وهلو وهلو بۀ دې زرې زرې کړم پوهه شه ګورې زما او ستا خپل کښې جنګ راځي

ډمګۍ زر د لېلیٰ مور پسې لاړه چې يۀ مېرمنې ستا لور خو زما مرګ ته خړه کړې هغه خو د يو بل چا پۀ مينه کښې بندي ده زۀ خو ور څخه نزدې نۀ شم تللے کۀ زۀ ورته سمه خبره کوم نو دا څۀ نور څۀ وايي داسې خو ما څوک نۀ ده ليدلي لکه لېلیٰ چې ده کۀ تاسو ته څۀ چل درځي راځئ ګنې نو زۀ خو يواځې لېلیٰ خوا ته نۀ ورځم خپلې لور نه د ښو طمع مۀ ساتئ د لېلیٰ مور چې راغله نو دواړه سترګې يې سرې وې ژړل يې يۀ لورې دا پۀ تا څۀ اوشول تۀ خو پۀ خپل عزت نۀ رسې پۀ دې کم عقلو خبرو خو بۀ تا تهمت پورې شي د پلار پټکے بۀ دې د سر نه اوغورځېږي

لېلیٰ مور ته اووئیل پاسه د الله روئے اومنه زۀ د مجنون مېنې نه هېڅ کله مخ نۀ شم اړولے زۀ پۀ بیابان خوښه یم ولې چې هلته زما لېونے مجنون ژوند تېروي زۀ بۀ ځان ګورے مړ کړم بس دې مورې ما پۀ قلار پرېږده ګنې نو بیا بۀ را پسې ژاړې هېڅ بۀ نۀ وي مور یې چې خبر شوه چې لېلیٰ خو پۀ خپله مینه کښې کامله ده زما خبره پرې د سره نۀ لګي زر یې ورته ځولۍ اوغوړوله چې یۀ لورې تۀ څۀ خبر یې چې مور پلار څومره حق لري کۀ تا ته بل خاوند کول دوزخ دے نو دغه دوزخ زما د پاره قبول کړه زۀ درته منت کوم غلې شه چې نور د خلقو د خندا نۀ شو تۀ زما دا منت قبول کړه الله بۀ ستا عزت اوساتي لېلیٰ خپلې مور ته غاړه کېښوده ډولۍ ته اوخته لاړه د بل کور مېلمنه شوه

لېلیٰ بۀ د خاوند کور کښې داسې ناسته وه لکه چې څوک روغ مړے د اوبو نه را بهر کړي ټول خلق دستې خپلو خپلو کورونو ته لاړل لېلیٰ ځان سره پۀ پالنګ ډېر ژړل خاوند هم ورڅخه راغلو چې لېلیٰ ورته ډېره قهر شوه واوره ګورے چې ما پورې دې ناپاکې ګوتې او نۀ لګي صبا بۀ افسوس کوې لرې شه ګنې نو غلبېل کوم دې تۀ کۀ ما نه څۀ طمع لرې بې ځایه ده باقي زۀ ستا هر قسمه خدمت ته تیاره یم سر پۀ سترګو بۀ یې کوم خو زما کوژدن لۀ تا نه اول مجنون سره

شوي ده زۀ پۀ نورو خلقو حرامه یم زۀ خو مجنون ته پۀ خوا وادۀ شوي یم چې حرام او نۀ کړې زما عزت هم اوساته خپل هم

د لیلیٰ خاوند چې پوهه شو نو ځان ته ډېر قهر شو زر يې لیلیٰ ته طلاق ورکړو د لیلیٰ ژوند بۀ د مجنون پۀ تش اواز تېرېدو بل سره یې مینه کول نه غوښتل کۀ ځوک د مجنون پۀ شان خپله مینه کښې رښتونے شي مجال شته چې معشوقه يې د خپل زړۀ نه اوباسي ځوک چې پۀ مینه کښې لۀ سره تېر نۀ شي نو د یار مخ لیدل څۀ تږقې نۀ دي وئیلے کیږي چې پۀ دغه زمانه کښې پۀ دغه ځائے یوه ډېره بد چلنده ښځه اوسېده چې زۀ بۀ درته د هغې ښځې بد خویونه نۀ پۀ ګوته کوم پۀ منډه لاړه ډېره اوګرځېده را اوګرځېده اخر یې مجنون بیا موندو چې د واره یې پرې د غم زېرے اوکړو چې یۀ مجنونه تۀ څۀ خبر یې ستا هغه مینه خو بل ته وادۀ شوه مېلمنه شوه

مجنون ناڅاپي چغه کړه دنیا پرې تنګه شوه قیامت پرې جوړ شو پۀ ځنګون یې سر کښېود ځان یې ټکولو چې پۀ هوش کښې راغلو ځان سره یې د ښېلتون یو څو خبرې اوکړې بیا یې پۀ کاغذ د سلام نه پست خپل سوز اولیکلو چې هائ ارمان افسوس نن بخت پۀ ما کومې کانې اوکړې چې ما ته د یار د ښېلتون بوئ راوړي زۀ د خلقو نه پۀ ډډه خوښ یم د

بېلتون سخت غم پۀ غار د ننه کړم زۀ څۀ خبر وم چې یار بـۀ پـۀ ما ټټر یخ کړي د غم پۀ تېرو غشو یې غلبېل کړم ما خو ترې د دیـدن طمـع لرلـه خبـر نـۀ وم چـې د ژمـي لنـډه ورځ پـۀ منـډه درومي ما وې ما ته بۀ یاره !تۀ دیدن راوړې تـا خـو پـۀ بېلتـون زما زړۀ کنډ کپر کړو زۀ کۀ هر څو د غرونو لېونے یم خو ستا پۀ مینه کښې صادق یم ما ګڼل چې ستا مینه بـۀ ماسره زیاتـه وي خو تۀ زما پۀ مینه کښې غداره اوختې دغه کاغـذ یـې دې مکارې ښځې ته ورکړو چې دا لېلیٰ ته ورکړه

لېلیٰ چې د مجنون پۀ ټولـو خبـرو پوهـه شـوه نـو پـۀ ژړا ژړا یـې دواړه سـترګې سرې شـوې د بېلتـون اوښـکې یـې نـۀ قلارېدې لېلیٰ هم ورته یو کاغـذ څۀ پـۀ داسـې رنـګ اولېږلـو چې یۀ زمـا خـوار مجنونه زۀ بـې وفـا نـۀ یم زمـا تـن دې تـا نـه بغېر پۀ بل چا حرام وي د مور پلار پټکے مې د سره اړتـاو کـړو څۀ کۀ ماته پـۀ زرګونـو خلق پېغورونـه راکـوي زۀ خـو لـۀ تـا نـه ډېره پۀ تا پسې بد حاله یم سـتا پـۀ بېلتـون کښـې زمـا سـکون نشته مونږ خو چې هغه د یو بل نه پۀ مدرسه کښې جدا شوي یو نو شپه او ورځ د واویلا سره مخ یم زۀ درنه ګیلـه نـۀ کـړم او ته ګیله کوې تۀ کۀ چرته زما پۀ شـان کـور کښـې بندیوان شـې بیا بۀ درته پته اولګي زۀ روزانه رب نه دا دعا کوم چې خدایه ما واخلې یا مـې د مجنـون د غـاړې هـار کـړه زۀ پـۀ خپـل کـور

کښې لکه د غلې اوسم اوس ته پهٔ خپله انصاف اوکړه چې ایا زما وېنا سمه ده کنه تهٔ بهٔ خپل ځان پهٔ خپله ملامت کړې بیا بهٔ پهٔ دې رنګ ګېلو زما ځیګر نهٔ سوځوې زهٔ کهٔ پهٔ دنیا کښې پایم ستا د راتلو پهٔ امید پایم ساه مې ښکته بره کیږي وایم اوس بهٔ راشي اوس بهٔ راشي ګنې نو زهٔ خو پهٔ مړو حساب یم

دغه خبرې لېلیٰ پهٔ خپلو ګلورینو ګوتو اولیکلې او مجنون ته یې د یو چا پهٔ ذریعه اولېږلې مجنون چې پهٔ کاغذ لیکلے خط اولیدو پهٔ خندا خندا زر را پاسېدو ځان یې اوڅنډو تا بهٔ وې چې لکه پهٔ جنت کښې دے د لېلیٰ د لاسو خط یې ښکل کړو اخر خط د چا ؤ د خپل جانان پهٔ خط ډېر خوشحال شو

یوه ورځ د مجنون یاران راغونډ شول چې د مجنون سره مېلاو شي ولې چې د یارانو دیدن د سپرلي نه کم نهٔ وي ښهٔ وختونه ښهٔ یادونه سراسر ګلونه وروي یارانو چې لهٔ ډېرو ستونزو نه پست خوار مجنون بیاموند ډېر خفه شول ورته یې اووئیل چې تهٔ مونږ سره نهٔ وې نو زمونږ واړه سېلونه هسې او نیمګړې دي مجنون چې خپل یاران اولیدل زر یې خپل سر د خاورو نه را اوچت کړو خپلو خوږو یارانو سره غاړه غتې شو

د هر يو يار نه ګوښے ګوښے زار شو ډېر د خفګان پۀ چغو سر شو دا خبره يې اوکړه کاشکې زۀ اول خبر وے چې ستا خوا ته دې يـاران را روان دي مـا بـۀ درتـه پـۀ ښو لار جـارو کـړي وه ستاسو خدمت کښې بـۀ اول حاضـر وم تاسو نـه زمـا هـر څـۀ قربان پۀ غم کښې مو خوشحال کړم ډېره ښه شوه چې زما د پښتنې هم ځوک شته پۀ الله ګران شئ کاشکې هغه سپرلي خيز وختونه واپس کېدلے شوے چې ستاسو غونډې يارانو ځنګ کښې ناست وے تاسو سره مې خبرې اترې کولې او د لیلیٰ سره مې هم پۀ رموز کښې پټ دیدن کېدلو نصيب مې ښۀ دے چې پۀ ښکلو مئين يم خو د هجر پۀ سودا کښې مې ژوند تېرېږي زۀ کۀ ژوندے يم د لیلیٰ پۀ ښکلي نوم پايم چې خلق يې ما پورې يادوي ارمان چې زۀ لـۀ يـارانو او يـاران زمـا نـه بـئيـل نـۀ وو پـۀ مـا خـو هسـې د لیلیٰ غـم انبـار دے ظـالـم بېلتون را ځنې خپل پردي هېر کړي خبر دې کښې بۀ خبر وي زما پۀ لاس کۀ د سکندر اعظم بادشاهي هم راشي بيا بۀ هم زما نه د خپل يار غم لرې نۀ کړي مـا تـه هغه تور خال تورې زلفې ښکلے مخ يادېږي د مينې پۀ خبرو يې ځان ښۀ ستړے کړو اپوته پۀ زمکه را پرېوتو يارانو ورته غږ کړو چې يـۀ مجنونه ستا واړه دښمنان دې الله پاک د خاورو لاندې کړي د الله روئ اومنه چې مونږ سره روان شه دغه ټول خوشي کارونه نور پرېدوه ټول خلق در پورې خاندي رنګ پۀ رنګ خبرې در

پسې جوړوي يۀ وروره معشوقې غونډې بې وفا دي تا تـه بـۀ وايي چې زۀ ستا يم پۀ مينځ کښې بۀ يې د بل چا سره لاړ وي مـور پـلار در پسـې د خـوده اووتـل تـۀ ولـې پـۀ هغـوئ تـرس نـۀ کوې؟ پۀ تا پسې پـۀ لـپـو لـپـو اوښـکې تويـوي سـتړي سـتومـان شول هائ قـېس وائ قـېس بـس د ے لړ نـادم شـه دغـه کارونـه ستا جامې سره نۀ ښايي مونږ هم لۀ ندامت نه چا سره سترګې نۀ شو لګولے پۀ لمبو دې اوسوځوو بس کړه را پاسه چې ځـو بهانه مۀ جوړوه مـونږ سره پخـه وعـده اوکړه چې بيـا بـۀ دغـه خوښې کارونه نۀ کوم ځان پۀ سړيو کښې شمار کړه

مجنون چې د يـارانو خبرې واورېدې نـو د سـترګو نـه يـې اوښـکې روانـې شـوې ټـول ګرېـوان يـې پـرې خـړوب شـو مجنون دوئ ته اوئيل چې چا د مينې سبق زده کړو نو زمـا پـۀ ځېر بۀ پرې خوراک، څښاک او خوب حرام شي زما پۀ ځېر بـۀ د غرونو لېونے شي چرته مـلا کـۀ د مينـې مسـئلو نـه خبر شي بس صرف د مينې موضوع لاندې بۀ خپلې وېناوې کوي تاسو خبر يئ چې د مينې قيصو ته مؤذن بانګ پرېږدي چرتـه کـۀ د اولس مشر د مينې سندره واورې نو خپلـه تـوره دره پـۀ زمکـه راخلاصه کړي حکومت بۀ د لاسه ورکړي چرتـه کـۀ د مفتيـانو حلـق تــه د مينــې معمــولي نــوړې لاړه شــي مينــه بــۀ فــرض اوګرځوي رنګ پۀ رنګ بۀ د مينې فتوې جاري کـړي د مينـې

پهٔ شتون تېر وختونه د سره هېرېږي قاضي لهٔ دې قیصو څهٔ خبر دے ګنې نو خپله قضا بهٔ د لاسه ورکړي چرته کهٔ د مینې مدرسه کښې یو شېخ داخل کړے شي نو خپله شیخي بهٔ ور ځنې هېره شي عبادت کوونکي هسې ځان سره محاسبې کوي هغوئ د مینې خوند نه څهٔ خبر دي زما زړهٔ کښې خو د مینې بوټے زرغون شوے دے فرښتو زما پهٔ خاوره کښې مینه اغږلي ده ما د مور پیو کښې مینه رودلي ده زهٔ د مینې پهٔ ورښي کښې تړلے شوے یم زهٔ د مینې پهٔ ځانګو کښې ځنګېدلے یم ما د دین سیپارې پهٔ ځائے د مخ سیپاره لوستي ده

یارانو چې د مجنون عجیبه بیان واورېدو نو بند ورځنې هېر شو ناکامه راستون شول ټولو اووئیل چې دے لېونے نهٔ دے ښهٔ هوښیار دے د لېلیٰ د مینې پهٔ ځنځیر تړلے شوے، دے کهٔ چرته خپل یار سره واصل شي نو غونډه لېونتوب بهٔ ترې لاړ شي سم دم بهٔ شي بیا داسې سپورې وېناوې نهٔ کوي غرض ټولو یارانو ترې امید ختم شو ګنې مجنون یې یواځې کله پرېښودو څوک چې ښکلو ته زړونه ورکوي نو د مجنون غونډې بهٔ لېوني شي د غمونو سره بهٔ مخ شي روغ ځان لېونے کول د کمال خبره ده خځنې اکثر پهٔ وور سوځي د هجر بادونه پهٔ هر لور الوت کوي د عاشقانو زړونه یې تالاترهه کړل

یوه ورځ مجنون خپل مخ ته د خیال ښیښه اونیوله ټول حالات یې ځان ته برڅېره کېښودل د درد اوښکې یې قطار شوې رنګ کښې یې سکون نهٔ وُ د افسوز پهٔ چغو سر وُ دغه اواز بهٔ کوو چې کاشکې زما یار زما د حاله خبر وے شپه ډېره اوږده شوه د سحر خو پکښې بیخي درک نهٔ لګي او کنه زما د ژوند ډېوه پهٔ مړه کېدو ده نهٔ پوهېږم چې دا شپه ولې د زرګونو کالو برابر شوه (شپه اصل کښې پهٔ مجنون نهٔ تېرېده) کېدلے شي چې اوس عزرائیل علیه السلام زما خواله راشي روح رانه واخلي یهٔ ربه دا د غم ډکه شپه بهٔ کله سحر ته وځي تهٔ خو پهٔ خپل فضل سره صبا کړې چې پهٔ چمن کښې د بلبلو چغار واورم کېدلے شي چې یار زما پهٔ بد حال رحم اوکړي ما نه زما د لېونتوب وجه اوپوښتي چې لږ قرار شم دغه غمونو، سوچونو مجنون کلک نیولے وُ خوار ملنګ سر پهٔ ځنګون ایښے وُ سترګې یې پټې کړي وې زړهٔ یې ویښ وُ

ناڅاپه ورته لېلیٰ پهٔ خوب کښې راغله چې پهٔ سپین رخسار یې توري زلفې ځنګېدلې پهٔ لاس کښې یې ګل نیولے وُ مجنون ته یې د ډالۍ پهٔ توګه ورکړو بیا یې د مینې نه ډکې وړې وړې خبرې اوکړې دې کښې مجنون لهٔ خوب نه بېدار شو ډېر یې ګېر چاپېره اوکتل خو لېلیٰ هډو پهٔ نظر رانغله د ګل غنچه یې پهٔ لاسو کښې پاتې ده هک پک دے یا ربه دا

څـهٔ نـا زیبـا کـار اوشـو جانـان پـهٔ خپلـه پـټ شـو او ګـل يـې پرېښودو يا ربه زما حوره دې بيا ما نه جدا کړه تهٔ يې د جنت حورې خادمانې کړې زهٔ خپل يار تـه روح هـم بخښـم کـهٔ چرې طمع اولري ورتـه بـهٔ ورکـړم د مينې نه بغېر راسره نور هېڅ نشـته کـهٔ يـار زمـا مينـه هم نهٔ مني بيا هېڅ نهٔ شم کولے پـهٔ مجنون بيابان لکـه جنت ؤ ولـې يـار ورتـه ګـل ورکـړے ؤ ډېر زيـات خوشـحال ؤ پـهٔ خونـد خونـد ګرځېـدو معشـوقه چـې د عاشق نـه قربانيږي مجال شـته چې عاشق تـرې د خپـل روح انکار اوکړي بلکې صدقه کوي يې ترې کـهٔ مجنون کـم عقـل ايرو ته لاس ښکته کړي نو زر ترې نه جوړ شي د الله رحم د سپورې لاندې ژوند کوي واړه دښمنان ورته ښکته دي د سحر باد لګېدل وو چې لهٔ هېبته مابنام شو مجنون پهٔ شپه کښې د لېلیٰ د ديدن نيت اوکړو روان شو ما کهٔ چرته لېلیٰ اوليدله نو خپـل ګرېـوان بـهٔ ورتـه ريښـې ريښـې کـړم د الله د او د الله د رسول روئے بهٔ ورته واچوم چې پـهٔ مـا يـې ترس راشي سـتا لـهٔ غمه زهٔ پهٔ نشت حساب يم کهٔ تهٔ ما چرې خپل سپے اوګڼې زما ژړا بهٔ ختمه شي چرته کهٔ مې د ستا تورې زلفې پهٔ لاس راشي زما لېونتوب بهٔ پهٔ هوښيارتوب بـدل شي مجنـون د خپـل يـار پهٔ لور وهلے نتلے روان ؤ د کلي ماشومانو پهٔ کاڼو ويشتلو د خپل يار دروازې ته اورسېدو

لیلیٰ هم چا خبر کړي وه چې مجنون پۀ کوځه کښې ولاړ دے زما د دیدن طمع لري پټ یې پۀ تنبوړي سر ښکاره کړو مجنون پرې هم نظر پرېوتو د الله پاک نه یې دعا اوغوښتله یا ربه لۀ تا نه قربان شم چې زۀ دې د ښکلي یار پۀ دیدن موړ کړم ټول تعریفونه تا لره دي قربان ربه چې پۀ ما دومره لوئ فضل کوې یا ربه تۀ اول پۀ خزان ګلونه اریز مریز کړې بلبلان پۀ چغو سر کړې بیا پرې سپرلے اوټوکوې ګړده نړۍ باغونه کړې معشوقې عاشقان سره جدا کړې بیا یې پۀ وصل سره پیوست کړې ربه زۀ ستا ډېر شکر ګذار یم دې کښې بۀ زما خبر وي بیا یې لیلیٰ ته اوکتل یۀ زما محبوبې خپل ګل دې واپس واخله دا دې بېګا ما ته پۀ خوب کښې راکړے چې ما اوس تا ته واپس راوړو لیلیٰ وئیل د سترګو توره ژاړه مه زۀ خو پۀ تاپسې لۀ خوده بهر یم نظر مې هم کم شو تۀ چې پۀ ما څومره مئین یې زۀ د هغې نه پۀ تا ډېره مئینه یم بله بۀ زما غوندې صادقه بیا نۀ مومې زما خوب، خوراک، خښناک او د کور واړه کارونه ما نه پاتې دي ستا غمونو نیمه نۀ یم پرېښې مجنون وئیل هسې ما سوځوې تۀ مدام خوشحاله وې لیلیٰ ورته اووئیل مجنونه واک اختیار د بل دے زۀ خواره بۀ کومه چاره اوکړم دا ده چې بل چا ته ښه نۀ کوم زۀ بۀ هېڅکله پۀ خپلې خوښې وادۀ او نۀ کړم کۀ څوک مې رضا کوي هغه سپک کړم

پۀ خبرو خبرو کښې رقيب د چرته نه راغلو چې تېره توره ورسره پۀ لاس کښې وه زر يې پۀ مجنون راخلاصولو ته هڅه اوکړه د الله کارونو ته ګوره چې تورزن نه توره پرېوته زر يې راپورته کړه بل ګزار ته يې هڅه اوکړه چې د رب پۀ فضل توره اسمان کښې اونښته رقيب پۀ غم کښې راګېر او حېران پاتې شو يا ربه دا پۀ ما څۀ اوشول چې لاس مې پۀ هوا کښې سره د تورې پاس اونښتل زۀ څۀ خبر وم چې د عاشقانو خېرې لګي يا ربه زما ګناه ما ته معاف کړې زر يې مجنون نه معافي اوغوښته سر يې ورته پښو کښې تېټ کېښودو او وئيل يې مجنونه ما نه خطا اوشوه زۀ پۀ خپلو بدو شرمنده يم مجنون اووئيل د عاشقانو ازار خو سور انګار وي د ډېرو خلقو کورونه ورانوي کۀ امن غواړې نو هېڅ کله د عاشقانو ازار مۀ اخله مجنون د الله درګاه کښې لاسونه اوچت کړل چې يا رحيمه ربه تۀ اوس د د لاس پۀ خپل حال کړې سوال قبول شو پۀ مجنون کور کلے خبر شو بيا يې د بيابان پۀ لور مخه اوکړه لېلیٰ پۀ کور کښې پۀ غم ککړه بند پاتې شوه مجنون کله غوښتل چې د غم ډک زړۀ بيابان ته لاړ شي مجنون او د لېلیٰ تر مېنځه بيا د هجر غر جوړ شو خدايه پۀ هېچا د مئينو ديدنونه بند مۀ کړې څوک چې د مينې پۀ مرض اخته شي نو دغه مرض نه بۀ د لقمان حکيم صېب پۀ دارو هم روغ نۀ شي هسې وئيلے کېږي چې د مجنون نخښه سمه اولګېده

د سوچونو په دنیا یې قیامت راغلو خندان شو په دغه ځائے د نوفل نومې یو بادشاه پېښنه اوشوه چې ډېر نېک عمله خوش اخلاق یادېدو داسې ښکارېدو چې د هما نومې مارغۀ سېوره پرې شوي وه عوام و خواص ترې نه ډېر خوشحال وو په ښکار پسې وتلے ؤ سواره او پله سپاهیان ورسره وو بازونه، ښکاري سپي، د سپېو غاړو کښې پړي او د سرو ځنځیران څۀ ډېر خوندور وو د استاذانو عقلونو او وربانديې کړو کمالونو بۀ حېران کړے وې کۀ د بازونو د پښو ګنګروګانو نرخ درته وایم نو د خراج السلطنت ذکر بۀ دې هېر شي د پاس نه د بازونو حملې د ښکته نه د سپېو حملې څۀ ډېرې عجیبه وې په لږ وخت کښې بۀ یې غونډېې جاړې په ښکار لت پت کړې د بازونو او سپېو دې عمل بۀ په یو دم د مرغېو چارپایانو پښې او ملاګانې ماتې کړې په بازونو یې نور په زړګونو بازونه اونیول په ښکار کولو کولو ښکاریان ستړي شول غرض د نجد غر ته ور نزدې شول د ښکاریانو د او د ښکاري سپېو ورپسې اوړد لښکر روان ؤ اسمان د بازونو نه ډک ؤ د مرغېو چارپایانو چڼ ختل د سپېو تندي اوچست والے څۀ په بل ډول ؤ د تنذرې اولوتل د پاس نه بازونو وار خطا کول هم څۀ د کمال نه خالي نۀ وو کۀ چرته بۀ پړانګ راښکاره شو نو د غړمب سره سم بۀ ترې ښکاریانو سر الوځولے ؤ

ناڅاپه خوار مجنون د چرته نه راغلو د نوفل بادشاه
پرې نظر شو سپاهیانو ورته اووئیل چې یۀ بادشاه سلامت دا
هغه مجنون دے چې د لیلیٰ مینه کښې یې ځان پۀ مړو
شمېرلے د لیلیٰ مینې او تهمت د لاسه دلته راغلے ګڼې دې
خوشې بیابان نه خو ځناور هم امن غواړي د یار غمونو ورته
زړۀ غلبېل کړو د هجر پۀ سور وور لګیا دے جلیا کیږي
نوفل پۀ زړۀ کښې مینه هم وه د لیلیٰ سترګې یې لیدلي وې
نوفل بادشاه زر مجنون ته اواز اوکړو چې یۀ لېونے مجنونه لږ
زما خوا ته راشه چې د ځان سره دې بوځم لیلیٰ بۀ درته وادۀ
کړم زړۀ بۀ دې خوشحال شي ښۀ پۀ پښتو بۀ یې درته راولم
ستا زړۀ بۀ پرې ټکور شي نن خو درنه دا دعا ضرور اخلم
مجنون ورته د عزت او سر لوړی د دښمن نه د نجات غوښتلو
ډېرې دعاګانې اوکړې الله دې خوشحال لره چې زما پۀ غم
غمژن شوې یۀ بادشاه سلامت زما نصیب خراب دے ما
اخپل نصیب کتلے زۀ د دیدن طمع هډو لرم نه زۀ د مینې پۀ
جیلخانه کښې بند یم د هجر پۀ وور لګیا یم ستې کیږم د
جوارو وریته نښه بۀ هم ما نه کم تاو خوري وریت یم د
نوفل غوښتنه وه چې خا مخا ځو ان شاء الله د یار پۀ دیدن بۀ
موړ شې د سرې ډولۍ ارمان بۀ دې پوره شي خبر ستا د پاره
بۀ الله دغه کار ممکن کړي مجنون نوفل سره پۀ راتلو راضي
شو د یار د وصل طمع یې سېوا شوه نوفل بادشاه چې خپلې

د ېري ته نزدې شو

درې مشران يې را اوغوښتل د لېلیٰ کور ته يې واستول دا يې ورته هم اووئيل چې د لېلیٰ پلار ته وايئ چې د باشاه حکم دے مونږ د هغۀ رقعه تاسو ته راوړي هغه وايي زما در کښې مجنون ناست دے چې د لېلیٰ د ښکلي مخ ليدلو پۀ زړۀ غټ ارمان لري لېلیٰ ورته ورکړه زما خبره منظوره کړه ګني نو بيا د خپل سر خبر غواړه لېلیٰ بۀ درنه پۀ زور لاس نيولي مجنون ته ورکړم خپل لښکر بۀ درنه تاو کړم د لېلیٰ پۀ قبيله کښې هم د لېلیٰ پلار سردار ؤ چې عامر نومېدو چې خپل ټول قوم يې د حکم لاندې ؤ چې چې رقعه يې اولوسته قاصد يې را اوغوښتو ورته يې اووئيل واپس لاړ شه خپل بادشاه ته درسره زما دا رقعه ورکړه چې عبث مۀ لګيا اوسه تۀ مونږ نه ښځه نۀ شې بوتللے لويي مۀ کوه دغه لويي بۀ دې پۀ سر کښې ماته شي د خپل رب تابعداري کوه لېونو سره کورونه نۀ کيږي روزانه يې ماشومان سنګساروي ستا زور نۀ چلي هسې ځان هم مۀ ملامته کوه پۀ مونږ خوارو چرت مۀ خرابوه صبر بۀ درته ډېر ښۀ وي الله بۀ اجر درکړي کۀ تۀ جنګ کوې نو مونږ هم تيار يو تر هغې پورې بۀ پښا نۀ شو ځو پورې چې لاړ بيا نۀ مومو يو بل بۀ هسې مات ګوډ کړو خو د لېلیٰ زلفې بۀ را نه نۀ وينې قاصد دغه ټولې ليکلي خبرې ځان سره کړې سراسر پۀ مقصد پوهه شو ناکامه د نوفل

بادشاه خدمت کښې حاضر شو د لېلیٰ د پلار خط يې ورته ورکړو په نوفل بادشاه باندې ډېر تاو تېر شو خپل لښکر ته يې حکم اوکړو چې صبا ته د جنګ سامان او سورلۍ تيارې ساتئ

چې سحر شو نوفل بادشاه په اس سور شو تير انداز سپاهيان يې د ځان نه ګېر چاپېره خوارهٔ کړل د جنګ سامانونه يې ځان سره واخستل لکه د غرونو هاتيانو په شان په زړګونو خلق روان وو لـه دواړو ډډو نه يومخيز جنګ اولګېدو د وينو سېلابونه بهېدل ټول په وينو سرهٔ پرهٔ شول

مجنون په دې کار هيڅ کله خوشحال نهٔ ؤ بادشاه خپل غرض لرلو د لېلیٰ قبيله اوتښتېده خوره وره شوه په زرګونو مړي په دواړو ډډو پراته ؤ نوفل بادشاه لېلیٰ تر لاسه کړه نوفل چې لېلیٰ اوليده نو په زړهٔ کښې ورته غل شو ځان سره يې اووئيل واقعي چې ګل دے ګل !د خپل ښايست ثاني نهٔ لري هيڅ نهٔ پوهېږم چې نمر دے کهٔ سپوږمۍ ده يا ربه اوس مې دا زړهٔ روغ کړې ما د لېلیٰ په ديدن موړ کړې

نوفل د مجنون د مړکېدلو بند اوتړو کهٔ مجنون ژوندے وي خو سراسر جنګ دے ښه بهٔ دا وي چې دے د

مینځه اوباسم هله بهٔ د لیلیٰ د مینې پهٔ خوند پوهه شم لیلیٰ بهٔ زما شي د زړهٔ مراد بهٔ مې پوره شي

زر یې ساقي را اوغوښتو زما خبره واوره پهٔ شربت کښې زهر ګډ کړه بیا یې د ټولو خلقو پهٔ مخکښې ماته راکړه نو زهٔ بهٔ دغه شربت مجنون ته ورکړم مجنون بهٔ مړ شي لیلیٰ بهٔ ما ته پاتې شي ساقي راغلو بادشاه سلامت ته یې شربت ورکړو بادشاه سلامت زر پیاله خولې ته اوچته کړه غونډه یې پهٔ یوځل سره اوڅښله د زهرو خبره ترې نه بیخي هېره وه پهٔ زمکه اپوټه را پرېوتو هغه دم مړ شو پهٔ دربار کښې شور غوغا شوه

د لیلیٰ پلار چا خبر کړو پهٔ منډه راغلو او خپله لور یې د ځان سره کور پهٔ طرف روانه کړه خوار مجنون بیا د بیابان پهٔ طرف ستون شو لیلیٰ چې یې څهٔ وخت واپس راوستله نو نمر پرېوتے ؤ پهٔ ګرد اسمان کښې ستوري ځلېدل تکه توره شپه وه لیلیٰ یې د اوښ پهٔ کیجاوې کښې کور ته راوستله د قسمت کارونو ته ګوره چې دا د کاروان نه پاتې شوه سخت خوب پرې غلبه اوکړه خوب وراغے د اوښ کېزه یې د لاسو نه خلاصه شوه چې ویښه شوه نو بیابان ته یې بیا منډه کړه تلله تلله یو خوشے ځائے ورته پهٔ نظر وراغے ځان سره یې اووئیل یا خدایه دا څهٔ دي دا کوم ځائے دے چرته د لېوانو خوراک نهٔ

شم زما غوښې او هډونه تس نس نهٔ کړي

ناڅاپي يي يو سړے اوليدو چې دې طرف ته راروان ؤ دا ترې نه ډېره اوېرېده لېلیٰ پرې زر اواز اوکړو يهٔ څوانه تهٔ څوک يې؟ او دلته څهٔ کوې !دلته پهٔ څهٔ پسې راغلے يې د ورته اووئيل زما نوم قېس دے پهٔ مجنون ياد يږم د لېلیٰ مينې دلته راوستے يم د لېلیٰ د مينې وور کښې سوځم بېلتون راته ټول وجود تک تور کړو دلته يواځې ګرځم پهٔ صحرا خوښ يم لېلیٰ راسره ډېر بد کوي لېلیٰ چې د مجنون نوم واورېدو نو سر پرې اوګرځېدو پرېوته سر يې پهٔ څنګون کېښودو ورته يې اووئيل زهٔ هغه لېلیٰ يم ستا د لاسه پهٔ ما هم د هجر وور بليږي اوس ځان ښهٔ پهٔ ديدن موړ کړه چې واړه غمونه درنه هېر شي مجنون چې د لېلیٰ نوم واورېدو نو را پرېوتو غمونو ورته زړهٔ ډېر کمزورے کړے ؤ دواړه سترګې يې پهٔ ژړا ژړا سرې شوې پهٔ ګرېوان يې د اوښکو خوړونه اوبهېدل لېلیٰ ترې نه سر پهٔ څنګون کېښودو ډېره مينه يې ور باندې اوکړه دغه اواز بهٔ يې کوو چې يه جانانه سترګې را واړوه ستا لېلیٰ يم ستا پهٔ خدمت کښې حاضره يم تهٔ چې ماسره خبرې اترې نهٔ کړې ماته ډېر تکليف رسوې پهٔ خپلو زلفو يې ترې ټولې دوړې څنډ وهلې مجنون اووئيل افرين ستا پهٔ خدمت زما سترګې دې هسکې کړې

زړۀ مې کباب کباب دے تا ته بۀ روغ رمتې ښکارم تۀ
خو کور کښې پۀ ارام ناسته وې ما روزانه ماشومان
سنګساروي زۀ کۀ چرته ستا د کوځې سپے وم نو ځومره بۀ ښه
وه چې تا پۀ توتو را بلم او زۀ را تلم لیلیٰ وئیل یه هوښیار
سړیه تۀ څۀ خبر یې چې زۀ د الله نه سوالونه کوم چې ما د
مجنون نه زار کړې خو تۀ هم پوهه شه کنه چې زۀ خپل واک نۀ
لرم

د مور پلار مخکښې بۀ څۀ اوکړم تۀ کۀ پۀ ما مئین یې
نو زۀ هم ستا د مینې نه منکره نۀ یم زما دې پۀ الله قسم وي
چې ستا پۀ سر خپل سر ورکولو ته تیاره یم زما کۀ چرته خپل
اختیار وے نو هم دلته بۀ تاسره پۀ بیابان کښې ګرځېدم څۀ
اوکړم د پېغورونو نه هم یرېږم چې مور پلار مې بدنام نۀ شي
لیلیٰ خپل اوښ بیامونډو

مجنون یې مهار اونیوو دا پرې د پاسه کښېناسته
لکه د کاروان پۀ رو رو تللو لیلیٰ یې تر کوره اورسوله مجنون
ترې بیا واپس خپل ځائے بیابان ته راغلو ځوک چې د مجنون
غوندې پۀ مینه کښې ورک نۀ شي نو کامل عاشق هم نۀ شي
کېدلے صد ارمان چې ازل او د مینې رشته یوه وے کاشکې
د اسمان څرخېدل نۀ وے نو غمونه بۀ د سره نۀ وو لږ غوندې
د دیدن ځلک اووهي بیا پرې د غم بادونه خواره کړي غونډه

مئينان لۀ دنيا ځخه ارماني رخصت کړي خوار بلبلان د غم پۀ سندرو سر کړي

يوه شپه ليلیٰ مجنون پۀ خوب کښې مړ اوليدو د ګلو لښته کړه وړه کټ کښې تاو را تاو شوه لۀ هېبته پرې سره لوي تبه راغله وخت پۀ وخت يې طبيعت خرابېدو خپلې مور نه يې معافي اوغوښتنه چې يۀ زما مورې الله دې تا ته د زړۀ صبر کړي زما عمر نور پۀ دنيا نشته زۀ پۀ هېڅ شان نۀ رغېږم ما ته معلومه ده چې زۀ لۀ تاسو نه زر بېلدونکي يم د مرګ ځپېره بۀ مې سپين مخ زيړ کړي سر يې تړلے ؤ پۀ زمکه لوغړېدله نرے نروچکے قد ، د ځوارلسمي سپوږمۍ پۀ شان مخ يې لکه د لاړۀ غوندې نرے شو شونډې يې زيړې شوې ګرد بدن يې وچېدو وئيل يې ارمان چې زۀ د يار پۀ ديدن مړه وے خبر کۀ بيا د هجران پۀ تبه مړه شم کاشکې زما روح د يار پۀ پښو کښې وتے وے نور مې پۀ زړۀ هېڅ ارمان نشته زۀ لۀ خلقو ځينې ډېره خفا يم يۀ مرګه د الله روئ اومنه چې بيړه مۀ کوه زما ساه د يار پۀ غېږ کښې واخله بيا يې خپلې مور ته اوئېل چې زما اخري وصيت دا دے چې زۀ کله مړه شم نو يار ته مې زر ورشه ورته وايه چې ستا هغه معشوقه ستا د ديدن پۀ ارمان مړه شوه پۀ اخري سلګېو کښې هم ستا نوم پۀ خولۀ ؤ دې خبرې سره ترې روح اووتو غوغا خوره شوه د چم

ګاونډ د کلي غونډې ښځې را اوچليدلي په چغو سر شوې چې لېلىٰ مو په مرګ کله پېرزو وه د سرېو نه هم حجره ډکه شوه کله چې د لېلىٰ جنازه اووتله

خواره مور يې په ژړلي مجنون پسې لاړه چې د ډېر کړاو نه پست يې بيامونډو د لېلىٰ رښتونې مينې او د مرګ ځرګندونه يې ورته ځۀ په دې ډول اوکړه چې يۀ ځويه يۀ په غم ککړ لېونيه خوار مجنونه ستا لېلىٰ خاورو ته اوسپارلے شوه ظالم مرګ ور باندې خپله خواه سره کړه ستا د راتلو لار ته يې ډېر اوکتل په تا پسې غږې سترګې لۀ دنيا نه لاړه ستا نوم يې بيخي د خولې نه نۀ وېستو تا بۀ وې نور ځۀ ورته نۀ ورتلل يۀ زما لېونے مجنونه !د بخښنې دعا ورته کوه نوره په زړۀ د صبر پټۍ کېږده د مينې په سور وور هسې کباب کباب يې د هجران سختې دې اوګاللې نن ستا د وصل او اميد ډېوه مړه شوه

د لېلىٰ د مرګ خبر سره سمه مجنون حېدرې چغه کړه دا يې اووئېل هائ افسوس ارمان مرګ کله هم دوه ياران نۀ پرېږدي مئين د هجر وور ته اوسپاري په ژړا چغو يې سر کړې ازل سره يې ځو داسې خبرې اوکړې چې زۀ دنيا ته راغلے يم تا زۀ په سر سر وهلے يم زۀ کۀ په هجران خوښ وم ما د يار د ديدن اميد لرو په ژوندون خو دې ترې لرې غورځولے يم نېغ د

لیلیٰ قبر ته لاړو بیا یې الله ته سوال اوکړو چې یۀ خدایه زما روح د لیلیٰ روح سره سم کړه خدایه تا به پۀ ما غټ احسان وي پۀ مرګ مې ورسره یو کړه د جدایۍ ژړا یې کوه د لیلیٰ پۀ قبر پروت ؤ پۀ ژړا ژړا یې دواړه سترګې سرې وې د مرګ فرښتې راغلې روح یې ترې یوړلو د لیلیٰ د قبر د پاسه مړ شو د لیلیٰ د قبر خوا کښې د مجنون قبر هم ساز کړے شو رښتوني مینه وه ځکه الله پۀ مرګ سره جوړه کړل۔

پائې